

Bryssel 21.3.2018
COM(2018) 148 final

2018/0073 (CNS)

Ehdotus

NEUVOSTON DIREKTIIVI

**tiettyjen digitaalisten palvelujen tarjoamisesta saatavista tuloista kannettavaa
digitaalisten palvelujen veroa koskevasta yhteisestä järjestelmästä**

{SWD(2018) 81} - {SWD(2018) 82}

PERUSTELUT

1. EHDOTUKSEN TAUSTA

• Ehdotuksen perustelut ja tavoitteet

Digitaaliset sisämarkkinat ovat yksi Euroopan komission tärkeimmistä poliittisista painopisteistä¹. Digitaalisten sisämarkkinoiden tarkoituksena on avata kansalaisille ja yrityksille uusia mahdollisuuksia hyödyntää digitaali tekniikkaa yli 500 miljoonan kuluttajan markkinoilla EU:ssa. Näiden mahdollisuuksien hyödyntämiseksi digitaalisille sisämarkkinoille tarvitaan uudenaikaiset ja vakaat veropuitteet, jotka edistävät innovointia, korjaavat markkinoiden hajanaisuutta ja mahdollistavat sen, että kaikki toimijat voivat hyödyntää markkinoiden uutta dynamiikkaa oikeudenmukaisin ja tasapainoisin edellytyksin. Oikeudenmukaisen verotuksen varmistaminen digitaalitaloudessa sisältyy myös osana Euroopan komission linjauksiin oikeudenmukaisesta ja tehokkaasta verojärjestelmästä Euroopan unionissa².

Digitaalitalous muuttaa tapaamme toimia yhdessä, kuluttaa ja harjoittaa liiketoimintaa. Digitaaliyritykset kasvavat huomattavasti muuta taloutta nopeammin, ja tämän suuntauksen odotetaan jatkuvan. Digitaali teknologia tuo mukanaan monia hyötyjä yhteiskunnalle. Verotuksen näkökulmasta digitaaliset teknologiat luovat uusia mahdollisuuksia verohallinnon käyttöön, tarjoavat ratkaisuja hallinnollisten rasitteiden vähentämiseen, helpottavat veroviranomaisten välistä yhteistoimintaa ja auttavat torjumaan verovilppiä.

Poliittisilla päätöksentekijöillä ovat kuitenkin vaikeuksia löytää ratkaisuja, joilla voidaan varmistaa oikeudenmukainen ja tehokas verotus talouden digitalisoinnin nopeutuessa, sillä voimassa olevat yhteisöverotusta koskevat säännöt ovat vanhentuneita eikä niissä oteta huomioon tätä kehitystä. Nykyiset säännöt eivät enää sovellu vallitsevaan tilanteeseen, joka mahdollistaa sähköisen kaupankäynnin yli rajojen ilman fyysistä läsnäoloa, jossa liiketoiminta perustuu pitkälti vaikeasti arvioitaviin aineettomiin hyödykkeisiin ja jossa käyttäjien tuottamasta sisällöstä ja tietojenkeruusta on tullut ydintoimintaa digitaalialan yritysten arvonmuodostuksessa.

Kansainvälisellä tasolla Taloudellisen yhteistyön ja kehityksen järjestö (OECD) on jo todennut BEPS-toimenpiteitä 1 koskevassa raportissaan³, joka julkaistiin vuonna 2015 osana veropohjan rapautumista ja voitonsiirtoja (BEPS) koskevaa OECD/G20-ryhmän hanketta, että digitalisaatio ja jotkin siitä johtuvat liiketoimintamallit asettavat haasteita kansainväliselle verotukselle. Raportin jatkotoimenpiteenä G20-maiden finanssiministerit ilmaisivat uudelleen tukensa verotukseen ja digitalisaatioon liittyvällä OECD:n työllä. Tähän liittyen OECD on valmistellut digitalouden verotukseen keskittyvän väliraportin⁴, joka esiteltiin G20-maiden valtionvarainministereille maaliskuussa 2018. Väliraportissa tarkastellaan tarvetta mukauttaa kansainvälistä verojärjestelmää talouden digitalisaatioon ja yksilöidään tekijät otettavaksi huomioon niissä maissa, jotka haluavat puuttua digitalisaation verotukselle asettamiin haasteisiin tilapäisillä toimenpiteillä.

¹ COM(2015) 192 final.

² COM(2015) 302 final.

³ OECD (2015), "Addressing the Tax Challenges of the Digital Economy: Action 1 – 2015 Final Report", OECD Publishing, Pariisi.

⁴ OECD (2018), "Tax Challenges Arising from Digitalisation – Interim Report 2018: Inclusive Framework on BEPS", OECD Publishing, Pariisi.

Unionin tasolla nämä haasteet todettiin komission 21 päivänä syyskuuta 2017 antamassa tiedonannossa ”Oikeudenmukainen ja tehokas verojärjestelmä Euroopan unionin digitaalisille sisämarkkinoille”⁵. Nyt käsillä oleva aloite mainitaan myös puheenjohtaja Junckerin unionin tilaa koskeneen vuoden 2017 puheen yhteydessä julkaistussa aiekirjeessä⁶. Jäsenvaltioiden tasolla useat EU:n valtiovarainministerit allekirjoittivat poliittisen lausuman (”Digitaalitaloudessa toimivien yritysten verotusta koskeva yhteinen aloite”), jossa kannatettiin EU:n oikeuden mukaisia ja tehokkaita ratkaisuja, jotka perustuvat ajatukseen luoda ns. tasoitusvero, joka asetettaisiin digitaalisten yritysten EU:ssa kerryttämälle liikevaihdolle⁷. Tätä seurasivat Eurooppa-neuvoston 19 päivänä lokakuuta 2017 antamat päätelmät⁸, joissa neuvosto korosti ”*digiaikaan soveltuvan tehokkaan ja oikeudenmukaisen verotusjärjestelmän*” tarvetta. Lisäksi ECOFIN-neuvoston päätelmissä 5 päivältä joulukuuta 2017⁹ pantiin merkille useiden jäsenvaltioiden kiinnostus väliaikaisiin toimiin, esimerkiksi tasausmaksuun, joka perustuu digitaalisesta toiminnasta unionissa saatuihin tuloihin, ja katsottiin, että komissio voisi arvioida näitä toimia.

Tällä ehdotuksella vastataan näihin toimintakehotuksiin ja puututaan tilapäisratkaisuna ongelmaan siitä, että yhteisöverotusta koskevat nykyiset säännöt ovat digitalouden kannalta riittämättömiä.

Nykyiset yhteisöverosäännöt suunniteltiin perinteisille yrityksille. Niiden peruseriaatteena on, että voitot olisi verotettava siellä, missä arvo on tuotettu. Ne on kuitenkin suunniteltu ensisijaisesti 20. vuosisadan alkupuolella perinteisille ”fyysisille” yrityksille. Niissä määritellään, mikä synnyttää maassa verotusoikeuden (missä verotetaan) ja kuinka paljon yhteisöveroa maalle kuuluu (miten paljon verotetaan), paljolti sen perusteella, onko yritys fyysisesti läsnä kyseisessä maassa. Tämä tarkoittaa sitä, että yritykset, joiden verotuksellinen kotipaikka sijaitsee muualla, ovat verovelvollisia maassa vain siinä tapauksessa, että ovat siellä fyysisesti läsnä kiinteän toimipaikan omaisesti. Tällaisissa säännöissä ei kuitenkaan oteta huomioon digitaalisen toiminnan globaalia ulottuvuutta, jossa fyysinen paikallaolo ei ole enää tarpeen digitaalisten palvelujen suorittamiseksi. Lisäksi digitaaliyritysten ominaispiirteet poikkeavat perinteisistä siinä, miten arvo luodaan. Syinä tähän ovat niiden kyky etätoimintaan, loppukäyttäjien osallistuminen niiden arvomuodostukseen, aineettoman omaisuuden tärkeys sekä taipumus synnyttää markkinarakenteita, joissa innovaatiokilpailun voittaja tulee hallitsemaan markkinoita (ns. winner takes most -markkinat) vahvojen verkostovaikutusten ja massadatan arvon lähtökohdista.

Nykyisten yhteisöverosääntöjen soveltaminen digitaaliseen talouteen on johtanut epätasapainoon sen välillä, missä voitot verotetaan ja missä arvo luodaan, erityisesti sellaisissa liiketoimintamalleissa, joissa käyttäjien osallistuminen on vahvalla sijalla. Tämä asettaa kahtalaisen haasteen verotuksen näkökulmasta. Ensinnäkin yrityksen käyttäjiltä saama tuotantopanos, joka on yritykselle arvomuodostusta, voi sijaita sellaisella verotuksellisella

⁵ COM(2017) 547 final.

⁶ Unionin tila 2017. Aiekirje puhemies Antonio Tajanille ja pääministeri Jüri Ratasille, 13. syyskuuta 2017, saatavilla osoitteessa https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/letter-of-intent-2017_en.pdf.

⁷ Poliittinen lausuma: ”Digitaalitaloudessa toimivien yritysten verotusta koskeva yhteinen aloite” – http://www.mef.gov.it/inevidenza/banner/170907_joint_initiative_digital_taxation.pdf, esittäneet Saksa, Ranska, Italia ja Espanja neuvoston puheenjohtajamaa Virolle syyskuussa 2017.

⁸ Eurooppa-neuvoston istunto (19. lokakuuta 2017) – päätelmät (asiakirja EUCO 14/17).

⁹ Neuvoston päätelmät digitaalitalouden liikevoiton verotuksen haasteista, annettu 5. joulukuuta 2017 – (FISC 346 ECOFIN 1092).

lainkäyttöalueella, jonne digitaalista toimintaa harjoittava yritys ei ole sijoittautunut fyysisesti (ja jossa sillä ei sen vuoksi ole verotuksellista kotipaikkaa nykyisten sääntöjen mukaan) ja jossa tällaisesta toiminnasta saatua liikevoittoa ei sen vuoksi voida verottaa. Toiseksi niissäkin tapauksissa, joissa yrityksellä on kiinteä toimipaikka lainkäyttöalueella, jossa käyttäjät ovat, käyttäjien osallistumisen kautta luotua arvoa ei oteta huomioon päätettäessä, kuinka paljon veroa on maksettava kussakin maassa. Tällä on seurauksia myös liittyen siihen riskiin, että kiinteää toimipaikkaa koskevia sääntöjä kierretään keinotekoisesti, minkä lisäksi se vääristää kilpailua digitaalisten markkinoiden toimijoiden välillä ja sillä on kielteinen vaikutus tuloihin.

Komissio on todennut, että ongelman globaalin luonteen vuoksi olisi ihanteellista löytää digitaalitalouden verottamiseen monenväliset, kansainväliset ratkaisut. Komissio tekee tiivistä yhteistyötä OECD:n kanssa kansainvälisen ratkaisun löytämiseksi. Edistyminen kansainvälisellä tasolla on kuitenkin haastavaa, koska ongelma on luonteeltaan monisyinen ja koska tarkasteltavia kysymyksiä on useita. Voi viedä aikaa, ennen kuin asiasta päästään kansainväliseen yhteisymmärrykseen. Tämän vuoksi komissio on päättänyt ryhtyä toimiin ja ehdottaa yhteisöverosääntöjen mukauttamista unionin tasolla niin, että ne soveltuvat digitaalisten yritysten ominaisuuksiin¹⁰, sekä suosittaa, että jäsenvaltiot ulottavat tämän kokonaisratkaisun koskemaan myös sopimuksia, joita ne ovat tehneen kaksinkertaisesta verotuksesta unionin ulkopuolisten lainkäyttöalueiden kanssa¹¹. Vaikka ECOFIN-neuvosto niin ikään painotti 5 päivänä joulukuuta 2017 antamissaan päätelmissä kannattavansa maailmanlaajuisia ratkaisua ja pyrkivänsä seuraamaan tarkasti tulevaa kansainvälistä kehitystä ja harkitsemaan asianmukaisia vastauksia, se piti EU:n toimia tervetulleina. Nyt käsillä olevista ehdotuksista huolimatta OECD:n tasolla tehtävällä työllä on olennainen merkitys, jotta voidaan saavuttaa maailmanlaajuinen yhteisymmärrys tästä aiheesta. Komissio seuraa kehitystä tiiviisti.

Kunnes saadaan aikaan kokonaisratkaisu, jonka hyväksyminen ja täytäntöönpano voivat viedä aikaa, jäsenvaltioihin kohdistuu paineita toimia tässä asiassa, koska on olemassa vaara, että niiden yhteisöveropohjat heikentyvät merkittävästi ajan mittaan. Toimintapaineita on myös tilanteessa havaitun epäoikeudenmukaisuuden vuoksi. Vaikka yksipuoliset toimenpiteet ovat käytössä tai konkreettisesti suunnitteilla 10 jäsenvaltiossa ongelman ratkaisemiseksi rajoitetusti, suuntaus on ollut kasvussa ja hyväksytyt toimenpiteet ovat laajuudeltaan ja lähtökohdiltaan hyvin erilaisia. Tällaiset koordinoimattomat toimenpiteet, joihin jäsenvaltiot ovat ryhtyneet yksin, uhkaavat entisestään lisätä hajanaisuutta sisämarkkinoilla ja vääristää kilpailua, mikä haittaa uusien digitaalisten ratkaisujen kehittämistä ja unionin kokonaisvaltaista kilpailukykyä.

Näin ollen on tarpeen, että komissio toimii ja ehdottaa yhdenmukaistettua lähestymistapaa tilapäisenä ratkaisuna, jolla tähän ongelmaan puututaan kohdennetusti. Tältä osin tässä ehdotuksessa esitetään verovelvollisiin sovellettavaa yhteistä verojärjestelmää tiettyjen digitaalisten palvelujen suorituksesta saataville tuloille (jäljempänä ”digitaalisten palvelujen vero”). Tämän ehdotuksen erityisenä tavoitteena on ehdottaa toimenpidettä, joka kohdistuu tiettyjen digitaalisten palvelujen suorituksesta saataviin tuloihin, joka on helppo panna täytäntöön ja joka auttaa luomaan tasapuoliset toimintaedellytykset, kunnes kokonaisvaltainen ratkaisu saadaan aikaan.

Tämä on linjassa tämän ehdotuksen yleisten tavoitteiden kanssa, joilla pyritään

¹⁰ Ehdotus neuvoston direktiiviksi merkittävän digitaalisen läsnäolon yhteisöverotusta koskevien sääntöjen vahvistamisesta (COM(2018) 147 final).

¹¹ Komission suositus merkittävän digitaalisen läsnäolon yhteisöverotuksesta (C(2018) 1650 final).

- suojaamaan sisämarkkinoiden yhtenäisyyttä ja takaamaan niiden moitteeton toiminta,
- varmistamaan, että julkinen talous on unionissa kestäväällä pohjalla ja että kansalliset veropohjat eivät rapaudu,
- varmistamaan, että sosiaalinen oikeudenmukaisuus säilyy ja että tarjolla on tasapuoliset toimintaedellytykset kaikille unionissa toimiville yrityksille, sekä
- torjumaan aggressiivista verosuunnittelua ja korjaamaan kansainvälisissä säännöissä tällä hetkellä vallitsevat puutteet, jotka antavat joillekin digitaalialan yrityksille mahdollisuuden välttyä verotukselta maissa, joissa ne harjoittavat toimintaansa ja luovat arvoa.

• **Yhdenmukaisuus muiden alaa koskevien politiikkojen säännösten kanssa**

Tämä ehdotus on osa toimia, joihin unionin ja kansainvälisellä tasolla ollaan ryhtymässä nykyisen verokehityksen mukauttamiseksi digitaalisuuteen.

Kansainvälisellä tasolla ongelma siitä, miten digitaalisuuden kaikille toimijoille voidaan varmistaa oikeudenmukainen verotus niiden tuloista, otettiin käsittelyyn jo OECD/G20-ryhmän BEPS-hankkeen toimenpiteessä 1. Tähän liittyen OECD on valmistanut digitaalisuuden verotukseen keskittyvän väliraportin, joka esiteltiin G20-maiden valtionvarainministereille maaliskuussa 2018.

Unionin tasolla digitaalisuuden oikeudenmukaiset verosäännöt ovat osa komission oikeudenmukaisen verotuksen linjauksia, ja niillä on määrä täydentää yhteisöverojärjestelmään viime vuosina tehtyjä parannuksia. Tässä yhteydessä komissio pani vuonna 2016 uudelleen alulle ehdotuksen yhteisestä yhdistetystä yhteisöveropohjasta (CCCTB)¹², joka tarjoaa kilpailukykyisen, oikeudenmukaisen ja vankan kehityksen yritysten verotukselle sisämarkkinoilla. Myös arvonlisäveron alalla komissio puuttuu digitaalisuuden asettamiin haasteisiin sähköistä kaupankäyntiä koskevalla ehdotuksellaan, jonka neuvosto hyväksyi joulukuussa 2017¹³ ja joka on linjassa arvonlisäveroa koskevassa toimintasuunnitelmassa (2016)¹⁴ esitettyjen muiden lainsäädäntötoimien kanssa.

Tämä ehdotus on osa pakettia, johon sisältyy myös ehdotus direktiiviksi kokonaisvaltaisesta ratkaisusta¹⁵, suositus jäsenvaltioille ottaa kokonaisratkaisu huomioon sopimuksissa, joita ne ovat tehneen kaksinkertaisesta verotuksesta unionin ulkopuolisten lainkäyttöalueiden kanssa,¹⁶ sekä tiedonanto, jossa esitetään ehdotusten asiayhteys ja selitetään niiden kytkökset toisiinsa¹⁷. Kuten tiedonannossa selitetään, tämän ehdotuksen lähtökohtaiset periaatteet ja erityisesti käsite käyttäjien osallistumista arvonmuodotukseen ovat linjassa kokonaisvaltaista ratkaisua koskevan direktiiviehdotuksen ja suosituksen kanssa. Käsillä oleva tilapäinen toimenpide kattaa erityisesti ne tapaukset, joissa käyttäjien panos yrityksen arvonmuodotukseen on merkittävämpi. Käsite käyttäjien osallistumisesta arvonmuodotukseen on kuitenkin tekijä, joka pyritään ottamaan huomioon myös kokonaisvaltaisessa ratkaisussa yhteisöverokehityksen puitteissa.

¹² COM(2016) 685 final ja COM(2016) 683 final.

¹³ Neuvoston direktiivi (EU) 2017/2455, annettu 5 päivänä joulukuuta 2017, direktiivin 2006/112/EY ja direktiivin 2009/132/EY muuttamisesta palvelujen suorituksia ja tavaroiden etämyyntiä koskevien tiettyjen arvonlisäverovelvoitteiden osalta (EUVL L 348, 29.12.2017, s. 7).

¹⁴ COM(2016) 148 final.

¹⁵ COM(2018) 147 final.

¹⁶ C(2018) 1650 final.

¹⁷ COM(2018) 146 final.

- **Yhdenmukaisuus unionin muiden politiikkojen kanssa**

Tämä ehdotus noudattelee myös digitaalisten sisämarkkinoiden strategiaa¹⁸, jossa komissio sitoutuu varmistamaan, että yksityishenkilöt ja yritykset voivat käyttää verkko-toimintoja terveen kilpailun ehdoin, sekä luomaan uusia mahdollisuuksia kansalaisille ja yrityksille digitaali-alalla ja edistämään EU:n asemaa yhtenä maailman johtavista digitaali-talouksista.

2. OIKEUSPERUSTA, TOISSIJAISUUSPERIAATE JA SUHTEELLISUUSPERIAATE

- **Oikeusperusta**

Ehdotettu direktiivi perustuu Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT-sopimus) 113 artiklaan. Kyseisen artiklan mukaan neuvosto voi antaa yksimielisesti erityisessä lainsäätämisyjärjestyksessä sekä Euroopan parlamenttia ja talous- ja sosiaalikomiteaa kuultuaan säännökset muita välillisiä veroja koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön yhdenmukaistamisesta siltä osin kuin yhdenmukaistaminen on tarpeen sisämarkkinoiden toteuttamisen ja toiminnan varmistamiseksi sekä kilpailun vääristymien välttämiseksi.

- **Toissijaisuusperiaate (jaetun toimivallan osalta)**

Tässä ehdotuksessa noudatetaan Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT) 5 artiklan 3 kohdassa määrättyä toissijaisuusperiaatetta. Kunnes unionin tasolla on ryhdytty yhteisiin ja koordinoituihin toimiin yhteisöverokehyksen uudistamiseksi siten, että se kattaa yritysten digitaalisen toiminnan, jäsenvaltiot voivat ottaa käyttöön yksipuolisia tilapäisiä toimenpiteitä vastatakseen haasteisiin, joita digitaali-talous asettaa yhteisöverotukselle. Joitain tällaisia toimenpiteitä, jotka voivat olla luonteeltaan hyvin erilaisia, on jo käytössä tai suunnitteilla jäsenvaltioissa. Tässä yhteydessä EU-tason toiminta on välttämätöntä, jotta voidaan vähentää sisämarkkinoilla syntyvää hajanaisuutta ja kilpailun vääristymistä unionissa, kun tällaisia keskenään erilaisia yksipuolisia toimia otetaan käyttöön kansallisella tasolla. Lisäksi valitsemalla EU-tason ratkaisu erilaisten kansallisten ratkaisumallien sijaan voidaan vähentää uusien sääntöjen noudattamisesta yrityksille aiheutuvia rasitteita ja myös antaa kansainväliselle yhteisölle vahva merkki siitä, että EU on sitoutunut toimimaan oikeudenmukaisen verotuksen varmistamiseksi digitaali-taloudessa.

- **Suhteellisuusperiaate**

Parhaaksi arvioitu vaihtoehto on suhteellisuusperiaatteen mukainen, koska siinä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen perussopimusten tavoitteiden ja erityisesti sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan saavuttamiseksi. Toissijaisuusperiaatteen toteutumisen arvioinnin mukaan jäsenvaltioilla ei ole mahdollisuuksia puuttua ongelmaan vaarantamatta sisämarkkinoiden toimintaa. Lisäksi on huomioitava, tämän ehdotuksen tarkoituksena on määrittää verolle yhteinen rakenne mutta jättää samalla jäsenvaltioille riittävästi liikkumavaraa määrittää tietyt toimenpiteeseen liittyvät hallinnolliset näkökohdat, kuten tilinpitoon ja kirjanpitoon liittyvät velvoitteet ja muut velvoitteet sen varmistamiseksi, että maksettavaksi tuleva digitaalisten palvelujen vero maksetaan tosiasiallisesti. Jäsenvaltiot voivat myös hyväksyä toimenpiteitä digitaalisten palvelujen veroon liittyvien veropetosten, veronkierron ja väärinkäytösten estämiseksi, ja niillä on toimivalta vaatia vero maksettavaksi ja suorittaa verotarkastuksia

¹⁸ COM(2015) 192 final.

omien sääntöjensä ja menettelyjensä mukaisesti. Ks. tähän ehdotukseen liittyvän vaikutustenarvioinnin¹⁹ kohta 9.4.2.

- **Toimintatavan valinta**

Ehdotettu toimintatapa direktiivi, joka on SEUT-sopimuksen 113 artiklan nojalla ainoa käytettävissä oleva väline.

3. JÄLKIARVIOINTIEN, SIDOSRYHMIEN KUULEMISTEN JA VAIKUTUSTENARVIOINTIEN TULOKSET

- **Sidosryhmien kuuleminen**

Kuulemisstrategiassa keskityttiin kolmeen pääasialliseen sidosryhmään: jäsenvaltioiden verohallintoihin, yrityksiin ja kansalaisiin. Kaksi tärkeintä kuulemista olivat avoin julkinen kuuleminen, johon saatiin yhteensä 446 vastausta 12 viikon aikana (26. lokakuuta 2017 – 3. tammikuuta 2018), ja kohdennettu kysely, jotka lähetettiin kaikille verohallinnoille unionissa. Myös veroalan hyvän hallintotavan, aggressiivisen verosuunnittelun ja kaksinkertaisen verotuksen foorumin jäseniä on informoitu tästä aloitteesta lausuntopyynnöin. Foorumissa ovat edustettuina kaikki unionin veroviranomaiset ja viisitoista yritysten, kansalaisyhteiskunnan ja veroasiantuntijoiden edusjärjestöä. Myös oma-aloitteiset kannanotot on otettu huomioon. Kuten tähän ehdotukseen liittyvän vaikutustenarvioinnin liitteestä 2 käy ilmi, tiettyjen digitaalisten palvelujen suorituksesta saatavien tulojen vero asetettiin sidosryhmien keskuudessa etusijalle vaihtoehtoista, joita tilapäiseksi ratkaisuksi esitettiin. Tällä kannalla oli 10 kaikkiaan 21 kansallisesta veroviranomaisesta ja 53 prosenttia avoimeen julkiseen kuulemiseen vastanneista.

- **Vaikutustenarviointi**

Komission sääntelyntarkastelulautakunta tarkasteli ehdotuksen vaikutustenarviointia 7. helmikuuta 2018. Lautakunta antoi ehdotuksesta puoltavan lausunnon ja joitain suosituksia, jotka on otettu huomioon vaikutusarvioinnin lopullisessa versiossa. Lautakunnan lausunto ja suositukset sekä selvitys siitä, kuinka ne on otettu huomioon, on sisällytetty tämän ehdotuksen mukana olevan komission yksiköiden valmisteluasiakirjan²⁰ liitteeseen 1. Mainitun asiakirjan liitteessä 3 luodaan yleiskatsaus siihen, keneen ehdotus vaikuttaisi ja miten.

Tämän ehdotuksen vaikutusten arvioinnissa tarkasteltiin useita mahdollisia vaihtoehtoja tilapäiselle ratkaisulle. Erinäisten oikeudellisten rajoitteiden vuoksi kävi kuitenkin selväksi, että painopisteen olisi oltava tiettyjen digitaalisten palvelujen suorituksesta saatavien tulojen verotuksessa. Tällaisen digitaalisten palvelujen veron suunnitteluun liittyen tarkasteltiin useita vaihtoehtoja (ks. vaikutusarvioinnin jakso 9.2). Erityisesti pohdittiin veron soveltamisalaa (mitkä palvelut vero kattaisi), liikevaihdon raja-arvon soveltamista (mitkä yritykset vero kattaisi), verokantaa ja veronkantoa.

Kuten vaikutusarvioinnissa selvitetään, parhaana pidettiin vaihtoehtoa suunnitella vero soveltamisalaltaan suppeaksi ja kantaa se yrityksen tiettyjen digitaalisten palvelujen suorituksesta saamista bruttotuloista silloin kun käyttäjillä on keskeinen rooli arvonmuodostuksessa. Lisäksi veron maksamisesta vastaavia verovelvollisia olisivat vain yritykset, jotka sijoittuvat kahden tulosidonnaisen kynnyksarvon yläpuolelle.

¹⁹ SWD(2018) 81 final.

²⁰ SWD(2018) 81 final.

4. TALOUSARVIOVAIKUTUKSET

Ehdotuksella ei ole vaikutuksia EU:n talousarvioon.

5. LISÄTIEDOT

- **Toteuttamissuunnitelmat, seuranta, arviointi ja raportointijärjestelyt**

Komissio seuraa direktiivin täytäntöönpanoa ja soveltamista tiiviissä yhteistyössä jäsenvaltioiden kanssa ja arvioi, toimiiko aloite asianmukaisesti ja missä määrin sen tavoitteet on saavutettu. Se käyttää tähän indikaattoreita, jotka esitetään tämän ehdotuksen liitteenä olevan vaikutustenarvioinnin jaksossa 10.

- **Ehdotukseen sisältyvien säännösten yksityiskohtaiset selitykset**

Määritelmät (2 artikla)

Tässä artiklassa annetaan eri käsitteiden määritelmät, jotka ovat tarpeen direktiivin säännösten soveltamiseksi.

Verotettavat tulot (3 artikla)

Tässä artiklassa määritellään, mitkä tulot ovat direktiivissä tarkoitettuja verotettavia tuloja.

Digitaalisten palvelujen vero on soveltamisalaltaan kohdennettu siten, että se peritään tuloista, jotka saadaan tiettyjen digitaalisten palvelujen suorituksesta silloin, kun käyttäjät osallistuvat palvelujen arvonmuodostukseen. Digitaalisten palvelujen veron piiriin kuuluvat palvelut, joissa käyttäjän osallistuminen digitaaliseen toimintaan muodostaa olennaisen tuotantopanoksen toimintaa harjoittavalle yritykselle ja joissa käyttäjien osallistuminen mahdollistaa, että yritys voi saada toiminnasta tuloja. Toisin sanoen tämän direktiivin kattamat liiketoimintamallit eivät voisi toimia nykymuodossaan ilman käyttäjien osallistumista. Näiden digitaalisten palvelujen käyttäjillä on ainutlaatuinen ja monitahoisempi rooli kuin asiakkaalla perinteisessä mielessä. Näitä palveluja voidaan tarjota etäpalveluina ilman, että palvelujen tarjoaja olisi välttämättä sijoittautunut fyysisesti lainkäyttöalueelle, jolla käyttäjät sijaitsevat ja jolla arvo luodaan. Sen vuoksi tällaisissa liiketoimintamalleissa vallitsee suurin ero sen välillä, missä voitot verotetaan ja missä arvo luodaan. Verotuksen piiriin kuuluvat kuitenkin vain käyttäjäpanoksen monetisoinnista saatavat tulot, mutta ei itse käyttäjien osallistuminen.

Käyttäjien osallistuminen voi antaa panoksen yrityksen arvonmuodostukseen monella tapaa. Digitaaliset yritykset voivat esimerkiksi kerätä dataa käyttäjien toiminnoista digitaalisilla rajapinnoilla, tyypillisesti käyttääkseen tätä dataa mainonnan kohdentamiseksi käyttäjille tai siirtääkseen datan vastikkeellisesti kolmansille osapuolille. Toinen tapa on käyttäjien aktiivinen ja kestävä osallistuminen monisuuntaisten digitaalisten rajapintojen toimintoihin. Ne perustuvat verkkovaikutuksiin, jolloin palvelun arvo yleisesti ottaen kasvaa rajapintaa käyttävien määrän kasvaessa. Tällaisten rajapintojen arvo liittyy käyttäjien välisiin yhteyksiin ja vuorovaikutukseen, mihin voi usein liittyä tietojen lataamista ja jakamista verkostossa. Tällaiset monisuuntaiset digitaaliset rajapinnat voivat myös mahdollistaa perustana olevan tavaroiden luovutuksen tai palvelujen suorituksen suoraan käyttäjien välillä. Käyttäjien osallistuminen voi tapahtua siis myös tässä muodossa.

Kun otetaan huomioon edellä kuvatut erilaiset tavat käyttäjien osallistumiselle, tämän veron piiriin kuuluvat tulot (verotettavat tulot) olisivat peräisin minkä tahansa seuraavien palvelujen suorittamisesta (veronalaiset palvelut) siten kuin 3 artiklan 1 kohdassa esitetään:

- palvelut, joissa digitaalisen rajapinnan käyttäjille suunnattua mainontaa sijoitetaan kyseiselle rajapinnalle, sekä käyttäjistä ja käyttäjien toiminnoista digitaalisilla rajapinnoilla kerätyn datan siirto;
- palvelut, jotka muodostuvat monisuuntaisten digitaalisten rajapintojen tarjoamisesta käyttäjille ja joita voidaan kutsua myös ”välityspalveluiksi”, jotka antavat käyttäjille mahdollisuuden löytää muut käyttäjät ja olla käyttäjien kanssa vuorovaikutuksessa ja jotka voivat myös mahdollistaa perustana olevan tavaroiden luovutuksen tai palvelujen suorituksen suoraan käyttäjien välillä.

Mainospalvelujen suorittaminen, jossa digitaalisen rajapinnan käyttäjille suunnattua asiakkaan mainontaa sijoitetaan kyseiselle rajapinnalle, määritellään laajasti 3 artiklan 1 kohdan a alakohdassa linjassa tarkasteltujen liiketoimintamallien kanssa. Tämä johtuu siitä, että tällaisen mainonnan sijoittaminen digitaaliseen ympäristöön on tapa, jolla yritys, joka mahdollistaa mainonnan esillepanon digitaalisella rajapinnalla, tyypillisesti monetisoi käyttäjäliikenteen ja käyttäjädatan, jotka otetaan huomioon mainontaa sijoitettaessa. Palvelun määritelmässä ei oteta huomioon, omistaako mainontapalvelun suorittaja digitaalisen rajapinnan, jolla mainonta pannaan esille. Direktiiviehdotuksen 3 artiklan 3 kohdassa selvennetään kuitenkin, että tapauksissa, joissa mainontapalvelun suorittaja ja digitaalisen rajapinnan omistaja ovat eri yhteisöjä, viimeksi mainitun ei katsota tarjonneen 3 artiklan 1 kohdan a alakohdan soveltamisalaan kuuluvaa verotettavaa palvelua. Tämän tarkoituksena on välttää mahdolliset ketjureaktiovaikutukset tai samojen tulojen kaksinkertainen verotus (osa niistä tuloista, jotka yritys saa asiakkaan mainonnan sijoittamisesta, maksetaan sen digitaalisen rajapinnan omistajalle, jolla mainonta on määrä panna esille, korvauksena digitaalisen tilan vuokraamisesta tällä rajapinnalla).

Välityspalvelut määritellään 3 artiklan 1 kohdan b alakohdassa monisuuntaisiksi digitaalisiksi rajapinnoiksi, joiden avulla käyttäjät voivat löytää muut käyttäjät ja olla käyttäjien kanssa vuorovaikutuksessa, mikä antaa tällaisten palvelujen tarjoajille mahdollisuuden saada voittoa verkkovaikutuksista. Näiden rajapintojen tarjoama mahdollisuus luoda yhteys käyttäjien välille erottaa välityspalvelut muista palveluista, joiden voidaan niin ikään katsoa mahdollistavan käyttäjien välisen vuorovaikutuksen, mutta joissa käyttäjät eivät voi olla yhteydessä toistensa kanssa, elleivät ne ole jo luoneet yhteyttä muulla tavoin, esimerkiksi pikaviestintäpalveluilla. Arvonmuodostus tällaisissa muissa palveluissa, jotka voidaan yleisesti ottaen määritellä viestintä- tai maksupalveluiksi, liittyy vuorovaikutuksen mahdollistavien tukiohjelmistojen kehittämiseen ja myyntiin kytkeytymättä niinkään käyttäjien osallistumiseen. Viestintä- tai maksupalvelut eivät sen vuoksi kuulu veron piiriin, kuten 3 artiklan 4 kohdan a alakohdassa täsmennetään.

Tapauksissa, joissa monisuuntaiset digitaaliset rajapinnat mahdollistavat perustana olevan tavaroiden luovutuksen tai palvelujen suorituksen suoraan rajapinnan käyttäjien välillä, käyttäjien kyseisistä transaktioista saamat tulot jäävät veron soveltamisalan ulkopuolelle. Myös sellaisista vähittäiskaupan toiminnoista saatavat tulot, joissa tavaroita tai palveluja myydään verkossa niiden toimittajan verkkosivuston välityksellä (jolloin kyse voi olla yleensä sähköiseksi kaupankäynniksi kutsutusta toiminnasta), jäävät digitaalisten palvelujen veron soveltamisalan ulkopuolelle, koska vähittäiskauppiaan luoma arvo muodostuu tarjottavista tavaroista ja palveluista ja digitaalista rajapintaa käytetään vain viestintävälineenä.

Ehdotuksen 3 artiklan 4 kohdan a alakohdassa täsmennetään, että palveluja, jotka muodostuvat digitaalisen sisällön, kuten videon, audion tai tekstin, tarjoamisesta yritykseltä käyttäjille digitaalisen rajapinnan välityksellä – jolloin kyseessä voi olla joko yrityksen omistama sisältö tai sisältö, jonka levittämiseen se on hankkinut oikeudet – ei pitäisi katsoa välityspalveluiksi eikä niiden näin ollen pitäisi kuulua veron piiriin, koska ei ole yhtä varmaa,

miltä osin käyttäjien osallistumisella on keskeinen rooli yrityksen arvonmuodostuksessa. Tämä seikka on tarpeen täsmentää, koska jotkut digitaalisen rajapinnan kautta tarjottavan sisällön toimittajat voivat mahdollistaa jonkinlaisen vuorovaikutuksen sisällön vastaanottajien välillä, jolloin niiden voitaisiin katsoa kuuluvan välityspalveluja tarjoavien monisuuntaisten digitaalisten rajapintojen määritelmän piiriin. Näissä olosuhteissa käyttäjien välinen vuorovaikutus jää kuitenkin luonteeltaan oheiseksi digitaalisen sisällön tarjoamiselle, jossa käyttäjän ainoana tai pääasiallisena tarkoituksena on saada digitaalinen sisältö käyttöönsä digitaalisen rajapinnan tarjonneelta yritykseltä (esim. jos yritys tarjoaa videopeliä käyttäjille digitaalisen rajapinnan kautta, kyseessä oleva digitaalisen sisällön tarjoaminen ei kuuluisi digitaalisten palvelujen veron piiriin – riippumatta siitä, voiko käyttäjä pelata muita käyttäjiä vastaan, jolloin jonkinlainen vuorovaikutus olisi mahdollinen niiden välillä).

Digitaalisen sisällön tarjoaminen yritykseltä käyttäjille digitaalisen rajapinnan kautta, mikä palveluna ei kuulu digitaalisten palvelujen veron piiriin, tulisi pitää erillään sellaisen monisuuntaisen digitaalisen rajapinnan tarjoamisesta, jonka kautta käyttäjät voivat ladata ja jakaa digitaalista sisältöä muiden käyttäjien kanssa, tai sellaisen rajapinnan tarjoamisesta, joka mahdollistaa perustana olevan digitaalisen sisällön toimituksen suoraan käyttäjien välillä. Nämä viimeksi mainitut palvelut muodostavat välittävän palvelun siltä yritykseltä, joka tarjoaa monisuuntaisen digitaalisen rajapinnan käyttöön, ja kuuluvat sen vuoksi digitaalisten palvelujen veron piiriin riippumatta perustana olevan transaktion luonteesta. Tämän vuoksi 3 artiklan 4 kohdan a alakohdassa edellytetään, että digitaalisen sisällön suorituksesta, joka ei kuulu digitaalisten palvelujen veron soveltamisalaan, vastaa sen digitaalisen rajapinnan käyttöön tarjoava yritys, jonka kautta digitaalinen sisältö tarjotaan. Se ei saa tapahtua rajapinnan käyttäjiltä muille käyttäjille.

Verotettavat palvelut, jotka muodostuvat käyttäjistä kerättyjen tietojen siirrosta, määritellään 3 artiklan 1 kohdan c alakohdassa viitaten tietoihin, jotka on tuotettu tällaisten käyttäjien toiminnoista digitaalisilla rajapinnoilla. Tämä johtuu siitä, että digitaalisten palvelujen veron piiriin kuuluvat palvelut ovat palveluja, joissa digitaalisia rajapintoja käytetään käyttäjäsyötteen luomiseksi, eivätkä palveluja, joissa rajapintoja käytetään keinona välittää muulla tavoin tuotettua dataa. Digitaalisten palvelujen veroa ei siis kanneta datankeruusta tai yrityksen sisäisiin tarkoituksiinsa keräämän datan käytöstä tai yrityksen keräämän datan jakamisesta maksutta muiden osapuolen kanssa. Digitaalisten palvelujen vero kohdistuu hyvin spesifisestä toiminnosta (käyttäjien toiminnoista digitaalisilla rajapinnoilla) saatavan datan vastikkeelliseen siirtoon.

Direktiiviehdotuksen 3 artiklan 4 kohdan b ja c alakohdassa täsmennetään, että Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/65/EU²¹ liitteessä I olevan A osan 1–9 kohdassa tarkoitetut palvelut, joita tarjoavat kauppapaikat tai kauppojen sisäiset toteuttajat, siten kuin ne määritellään kyseisessä direktiivissä, tai säännelty joukkorahoituspalvelun tarjoajat, eivät kuulu digitaalisten palvelujen veron soveltamisalaan. Siihen eivät myöskään kuulu lainojen myöntämisen välittämisestä muodostuvat palvelut, joita tarjoavat säännelty joukkorahoituspalvelun tarjoajat. Säännellyillä joukkorahoituspalvelun tarjoajilla tarkoitetaan palvelujen tarjoajia, joihin sovelletaan mahdollisia SEUT-sopimuksen 114 artiklan nojalla joukkorahoituspalvelujen sääntelyä varten annettavia unionin sääntöjä.

Monisuuntaisiin digitaalisiin rajapintoihin, joiden kautta käyttäjät voivat vastaanottaa kauppojen toteutuspalveluja, sijoituspalveluja tai sijoitusneuvontapalveluja tai tietää näiden

²¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/65/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, rahoitusvälineiden markkinoista sekä direktiivin 2002/92/EY ja direktiivin 2011/61/EU muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 349).

palvelujen olemassaolosta – esimerkkeinä edellä mainittujen yhteisöjen tarjoamat palvelut – liittyy usein käyttäjien vuorovaikutusta. Käyttäjällä ei kuitenkaan ole keskeistä roolia arvon luomisessa yhteisölle, joka tarjoaa digitaalisen rajapinnan käyttöön. Arvo muodostuu sen sijaan siitä, että tällainen yhteisö voi saattaa yhteen rahoitustuotteiden ostajia ja myyjiä erityisin ja sille ominaisin edellytyksin, jotka eivät muutoin vallitsisi (verrattuna esimerkiksi tällaisten rajapintojen ulkopuolella suoraan vastapuolten välillä suoritettaviin transaktioihin). Palvelu, jossa tällainen yhteisö tarjoaa käyttöön digitaalisen rajapinnan, menee pidemmälle kuin pelkkä rahoitustuotteilla suoritettavien transaktioiden mahdollistaminen tällaisen rajapinnan käyttäjien välillä. Tämän direktiivin soveltamisalaan kuulumattomien säänneltyjen palvelujen tarkoituksena on erityisesti tarjota turvallinen ympäristö finanssitransaktioille. Näitä palveluja tarjoava yhteisö määrittää erityiset edellytykset, joissa finanssitransaktiot voidaan suorittaa, jotta voidaan taata olennaiset tekijät, kuten transaktioiden toteutuksen laatu, markkinoiden läpinäkyvyys ja sijoittajien tasapuolinen kohtelu. Lisäksi tällaisten palvelujen olennaisena ja erityisenä tavoitteena helpottaa rahoitusta, sijoituksia tai säästöjä.

Joukkorahoituspalvelujen osalta on huomattava, että sijoitus- ja lainapohjainen joukkorahoitus ei kuulu veron soveltamisalaan, koska tällaisten palvelujen tarjoajilla on vastaava rooli kuin kauppapaikoilla ja kauppajien sisäisillä toteuttajilla, eivätkä nämä palvelut muodostu pelkästä välityksestä. Tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvat kuitenkin sellaiset joukkorahoituspalvelujen tarjoamat palvelut, jotka eivät ole sijoitus- ja lainapohjaisia ja jotka muodostuvat välityksestä, esimerkkeinä lahjoitus- tai palkintopohjainen joukkorahoitus tai tällaisten palvelujen tarjoamat palvelut, jotka muodostuvat mainonnan sijoittamisesta.

Koska kauppapaikkojen, kauppajien sisäisten toteuttajien ja säänneltyjen joukkorahoituspalvelujen tarjoajien suorittama datansiirto rajoittuu edellä kuvattuun säänneltyjen rahoituspalvelujen tarjontaan ja muodostaa siitä osan ja koska sitä säännellään unionin lainsäädännöllä, kyseisten yhteisöjen suorittama datansiirtopalvelujen tarjoaminen olisi myös suljettava pois digitaalisten palvelujen veron piiristä, kuten 3 artiklan 5 kohdassa säädetään.

Direktiiviehdotuksen 3 artiklan 2 kohdassa selvennetään, että digitaalisten palvelujen vero kannetaan bruttotuloista, jotka yritys saa veron soveltamisalaan kuuluvien palvelujen tarjoamisesta, ilman arvonnäköveroä ja muita vastaavia veroja.

Ehdotuksen 3 artiklan 7 kohdassa selvennetään, että tuloja, jotka saadaan tarjoamalla verotettavia palveluja liikekirjanpidolliseen konserniin kuuluvien yhteisöjen välillä, ei katsota verottaviksi tuloiksi.

Ehdotuksen 3 artiklan 8 kohdassa todetaan, että jos liikekirjanpidolliseen konserniin kuuluva yhteisö tarjoaa verotettavan palvelun kolmannelle osapuolelle, mutta palvelusta saa korvauksen jokin toinen samaan konserniin kuuluva yhteisö, korvaus katsotaan saaduksi sille yhteisölle, joka tarjosi verotettavat palvelut. Tämä säännöksen tarkoituksena on estää se, että verotettavia palveluja tarjoava yhteisö, joka saa korvauksen tällaisista palveluista toisen samaan konserniin kuuluvan yhteisön kautta, välttyy vastuultaan maksaa digitaalisten palvelujen veroa.

Verovelvollinen (4 artikla)

Direktiiviehdotuksen 4 artiklan 1 kohdan mukaan yhteisö, joka ylittää molemmat seuraavista kynnysarvoista, katsotaan velvolliseksi maksamaan digitaalisten palvelujen veroa:

- yhteisön ilmoittama maailmanlaajuisten tulojen kokonaismäärä viimeiseltä päättyneeltä tilivuodelta, jolta on saatavissa tilinpäätös, on yli 750 000 000 euroa; ja
- yhteisön kyseiseltä tilivuodelta unionissa saama verotettavien tulojen kokonaismäärä on yli 50 000 000 euroa.

Ensimmäinen kynnysarvo (maailmanlaajuisten tulojen kokonaismäärä vuodessa) rajoittaa veron soveltamisen tietynsuuruisiin yrityksiin, jotka ovat saavuttaneet vahvan markkina-aseman ja jotka pystyvät hyötymään suhteellisesti enemmän verkostovaikutuksista ja massadatan hyödyntämisestä ja tämän turvin kehittää liiketoimintamallejaan käyttäjien osallistumisen ympärille. Veron soveltamisalaan kuuluvat nimenomaan tällaiset liiketoimintamallit, jotka johtavat suurempiin eroihin sen välillä, missä voitot verotetaan ja missä arvo luodaan. Verovelvollisiksi katsottavien yritysten taloudellinen kapasiteetti tulisi nähdä osoituksena niiden kyvystä houkutella suuria määriä käyttäjiä, mikä on tällaisten liiketoimintamallien elinkelpoisuuden kannalta välttämätöntä. Lisäksi ainoastaan suuremmat yritykset pystyvät harjoittamaan aggressiivista verosuunnittelua. Tämän vuoksi samaa kynnysarvoa on ehdotettu myös unionin muissa aloitteissa, kuten yhteistä yhdistettyä yhteisöveropohjaa (CCCTB) koskevassa ehdotuksessa. Tällaisen kynnysarvon tarkoituksena on myös tuoda oikeusvarmuutta ja tehdä yrityksille ja veroviranomaisille helpommaksi ja halvemmaksi määrittää, onko yritys velvollinen maksamaan digitaalisten palvelujen veroa, etenkin kun jotkut niistä eivät ehkä kirjaa erikseen tämän veron piiriin kuuluvasta toiminnasta saatavia tuloja. Tämän kynnysarvon pitäisi myös jättää veron ulkopuolelle pienet yritykset ja startup-yritykset, joihin uudesta verosta aiheutuva rasitus todennäköisesti vaikuttaisi kohtuuttomasti.

Toinen kynnysarvo (vuotuinen verotettavien tulojen kokonaismäärä unionissa) puolestaan rajoittaa veron soveltamisen tapauksiin, joissa digitaalisten palvelujen veron kattamiin tuloihin liittyy merkittävä digitaalinen jalanjälki unionin tasolla. Tämä kynnysarvo vahvistetaan unionin tasolla kiinnittämättä huomiota eroihin, joita markkinoiden koossa voi esiintyä unionin sisällä.

Jos yritys kuuluu liikekirjanpidolliseen konserniin, kynnysarvoja on sovellettava konsernitason kokonaistuloihin siten kuin 4 artiklan 6 kohdassa esitetään.

Molemmat edellä mainitut kynnysarvot täyttävä yritys katsottaisiin verovelvolliseksi riippumatta siitä, onko se sijoittautunut jäsenvaltioon vai unionin ulkopuoliselle lainkäyttöalueelle. Riippuen siitä, minne verovelvollinen on sijoittautunut, velvollisuus maksaa digitaalisten palvelujen veroa voi kohdistua esimerkiksi siten, että unionin ulkopuoliselle lainkäyttöalueelle sijoittautunut verovelvollinen maksaa digitaalisten palveluja veroa jäsenvaltiossa, jäsenvaltioon sijoittautunut verovelvollinen maksaa digitaalisten palvelujen veroa toisessa jäsenvaltiossa tai jäsenvaltioon sijoittautunut verovelvollinen maksaa digitaalisten palvelujen veroa kyseisessä samassa jäsenvaltiossa.

Verotuspaikka (5 artikla)

Direktiiviehdotuksen 5 artiklassa määritetään, mitä osuutta yhteisön saamista verotettavista tuloista on kohdeltava jäsenvaltiossa saatuina tuloina tätä veroa sovellettaessa. Tämän säännöksen mukaan digitaalisten palvelujen vero peritään jäsenvaltio(i)ssa, jo(i)ssa käyttäjät sijaitsevat. Tämä vastaa käyttäjien aikaansaaman arvonmuodostuksen konseptia, joka on lähtökohtana digitaalisten palvelujen veron objektiivisen soveltamisalan määrittelylle.

Tämä lähestymistapa noudattaa logiikkaa, jonka mukaan yrityksen arvonmuodostus tulee käyttäjien osallistumisesta yrityksen digitaaliin toimintoihin, joihin ei välttämättä liity maksua käyttäjien taholta (esim. digitaaliselle rajapinnalle sijoitetun mainonnan katsomisesta) tai joihin voi liittyä maksu vain joiltakin käyttäjiltä (esim. monisuuntaisilla digitaalisilla rajapinnoilla, joilla vain joidenkin käyttäjien tarvitsee maksaa rajapinnan käytöstä ja muilla käyttäjillä on vapaa pääsy). Näin ollen digitaalisten palvelujen veron tapauksessa verotusoikeus on sillä jäsenvaltiolla, jossa käyttäjä sijaitsee, riippumatta siitä, onko käyttäjä osallistunut rahallisesti yrityksen tulojen muodostukseen. Tässä yhteydessä annetaan erityiset säännöt siitä, milloin käyttäjän on katsottava sijaitsevan jäsenvaltiossa.

Verotettavan palvelun tarjoamisesta saatavia verotettavia tuloja on tämän direktiivin soveltamiseksi kohdeltava jäsenvaltiossa verokautena saatuina tuloina, jos käyttäjän katsotaan tällaisten palvelujen osalta sijaitsevan kyseisessä jäsenvaltiossa kyseisenä verokautena. Tämän arviointiin sovelletaan 5 artiklan 2 kohdassa esitettyjä sääntöjä, joita on sovellettava kaikenlaisiin verotettaviin palveluihin. Jos verotettavaan palveluun osallistuvat käyttäjät sijaitsevat eri jäsenvaltioissa tai unionin ulkopuolisilla lainkäyttöalueilla, kyseisen palvelun tarjoamisesta saadut verotettavat tulot olisi kohdennettava kullekin jäsenvaltiolle määräsuhteessa tietyin jakoperustein, joista säädetään 5 artiklan 3 kohdassa verotettavien palvelujen kullekin tyyppille. Jakoperusteiden määrittämisessä on otettava huomioon kunkin verotettavan palvelun luonne ja erityisesti ne tekijät, jotka käynnistävät tulojen saannin palvelun tarjoajalle.

Jos verotettava palvelu koostuu mainonnan sijoittamisesta digitaaliselle rajapinnalle, mainoksen esiintymiskerrat käyttäjien laitteilla yksittäisellä verokaudella yksittäisessä jäsenvaltiossa otetaan huomioon määriteltäessä, mikä osuus tuloista osoitetaan kyseisenä verokautena kyseiselle jäsenvaltiolle.

Jotta voitaisiin määritellä yksittäiselle jäsenvaltiolle kohdennettava osuus verotettavista tuloista tapauksissa, joissa tarjotaan käyttöön monisuuntaisia digitaalisia rajapintoja, erotetaan toisistaan tapaukset, joissa rajapinta mahdollistaa perustana olevat transaktiot suoraan käyttäjien välillä, ja tapaukset, joissa näin ei ole. Tapauksissa, joissa rajapinta mahdollistaa perustana olevat transaktiot, verotettavien tulojen kohdentamisessa verokautena jäsenvaltiolle käytetään perusteena niiden käyttäjien lukumäärää, jotka suorittavat tällaisen transaktion kyseisellä verokaudella käyttämällä laitetta tässä samassa jäsenvaltiossa. Tämä johtuu siitä, että kyseessä on se toiminto, joka yleensä tuottaa tuloja rajapinnan käyttöön tarjonneelle yritykselle. Verotusoikeus rajapinnan käyttöön antaneen yrityksen tuloihin osoitetaan jäsenvaltioille, joissa perustana olevia transaktioita suorittavat käyttäjät sijaitsevat, riippumatta siitä, ovatko käyttäjät perustana olevien tavaroiden tai palvelujen myyjiä vai ostajia. Tämä johtuu siitä, että kummatkin luovat arvoa monisuuntaiselle digitaaliselle rajapinnalle osallistumisensa kautta, koska rajapinnan tehtävänä on saada tarjonta ja kysyntä kohtaamaan. Jos välityspalvelu ei mahdollista perustana olevia transaktioita, tulot saadaan tyypillisesti säännöllisinä maksuina sen jälkeen, kun digitaaliselle rajapinnalle ollaan rekisteröidyttiä tai avattu tili. Verotettavien tulojen kohdentamiseksi tietylle jäsenvaltiolle tietyllä verokaudella otetaan näin ollen huomioon sellaisten käyttäjien lukumäärä kyseisenä verokautena, joilla on tässä samassa jäsenvaltiossa laitetta käyttämällä avattu tili, riippumatta siitä, onko se avattu kyseisellä verokaudella tai jollain aikaisemmalla verokaudella.

Mitä tulee käyttäjistä kerätyn datan siirtoon, verotettavien tulojen kohdentamisessa verokautena jäsenvaltiolle otetaan huomioon niiden käyttäjien lukumäärä, joista kyseisenä verokautena siirrettyä dataa on tuotettu, kun käyttäjät ovat käyttäneet laitetta kyseisessä jäsenvaltiossa.

Direktiiviehdotuksen 5 artiklan 4 kohdassa selvennetään, että verotuspaikkaa määritettäessä ei tule ottaa huomioon paikkaa, josta verotettavien palvelujen maksu suoritetaan. Tapauksissa, joihin liittyy perustana olevaa tavaroiden luovutusta tai palvelujen suoritusta suoraan monisuuntaisen digitaalisen rajapinnan käyttäjien välillä, ei myöskään oteta huomioon paikkaa, jossa tällaiset perustana olevat transaktiot tapahtuvat.

Ehdotuksen 5 artiklan 5 kohdan mukaan käyttäjien katsotaan sijaitsevan siinä jäsenvaltiossa, jossa käyttäjien käyttämän laitteen internetprotokollaosoite (IP-osoite) on, tai jollain muulla geopaikannuksen menetelmällä määritetyssä paikassa, jos tämä menetelmä on tarkempi. IP-osoite on yksinkertainen ja tehokas määrittämisperuste käyttäjän sijainnille. Lisäksi jos verovelvollinen tietää muilla geopaikannusmenetelmillä, ettei käyttäjä sijaitse IP-osoitteen

jäsenvaltiossa, verovelvollinen voi nojautua tähän muuhun geopaikannusmenetelmään verotuspaikan määrittämiseksi.

Verosaatavan syntyminen, veron laskenta ja verokanta (6–8 artikla)

Direktiiviehdotuksen 6 artiklan mukaan uusi vero kannetaan jäsenvaltiossa siitä verovelvollisen verokaudella saamien verotettavien tulojen osuudesta, joka katsotaan saaduksi kyseisessä jäsenvaltiossa.

Ehdotuksen 7 artiklassa vahvistetaan sääntö siitä, miten digitaalisten palvelujen vero olisi laskettava.

Ehdotuksen 8 artiklassa vahvistetaan koko unionin yhteiseksi verokannaksi 3 prosenttia.

Velvoitteet (9–19 artikla)

Artikloissa 9–19 asetetaan velvoitteet, jotka digitaalisten palvelujen veroon velvollisten olisi täytettävä.

Ehdotuksen 9 artiklassa selvennetään, että verotettavia palveluja tarjoavalla verovelvollisella on velvoite maksaa vero ja täyttää 3 luvussa esitetty velvoitteet. Siinä esitetään myös, että liikekirjanpidollinen konserni voi vaihtoehtoisesti nimetä yhden yhteisön konsernin sisältä maksamaan digitaalisten palvelujen veron ja täyttämään 3 luvun velvoitteet kunkin sellaisen verovelvollisen puolesta kyseisessä konsernissa, joka on velvollinen maksamaan digitaalisten palvelujen veroa.

Tähän veroon liittyvien hallinnollisten näkökohtien yksinkertaistamiseksi kaikkien verovelvollisten käyttöön tulee keskitetty asiointipiste. Keskitetyn asiointipisteen ajatuksena on, että verovelvollisen, jolla on velvoite maksaa digitaalisten palvelujen veroa yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa, olisi voitava käyttää keskitettyä asiointipistettä (tunnistamisjäsenvaltio), jonka kautta verovelvollinen voi täyttää kaikki digitaalisten palvelujen veroon liittyvät velvoitteensa (rekisteröityminen verovelvolliseksi, veroilmoituksen tekeminen ja maksu). Tunnistamisjäsenvaltion vastuulla on jakaa nämä tiedot niiden muiden jäsenvaltioiden kanssa, joissa digitaalisten palvelujen vero on maksettava, ja siirtää niiden puolesta peritty osuus digitaalisten palvelujen verosta.

Kuten 10 artiklassa todetaan, ”tunnistamisjäsenvaltiolla” tarkoitetaan jäsenvaltiota, jossa verovelvollisella on velvoite maksaa digitaalisten palvelujen veroa, paitsi jos sillä on velvoite maksaa tämä vero useammassa kuin yhdessä jäsenvaltiossa, jolloin se voi valita tunnistamisjäsenvaltion niiden joukosta.

Se, että verovelvollisen yhteisöverotuksellinen kotipaikka voi sijaita jossakin jäsenvaltiossa, ei vaikuta tunnistamisjäsenvaltion määrittämiseen digitaalisten palvelujen veron tarkoituksiin, koska vero on luonteeltaan erilainen. Tarkoituksena on myös välttää luomasta kohtuutonta hallinnollista taakkaa jäsenvaltioille, joissa verovelvollisen yhteisöverotuksellinen kotipaikka voi sijaita, mutta joissa sillä ei välttämättä ole velvoitetta maksaa digitaalisten palvelujen veroa. Näin ollen verovelvollinen, jolla on velvoite maksaa digitaalisten palvelujen veroa useassa jäsenvaltiossa, voi käyttää keskitettyä asiointipistettä tunnistamisjäsenvaltiossaan kaikkien veroon liittyvien velvoitteidensa osalta ja riippumatta siitä, onko sillä siellä yhteisöverotuksellista kotipaikkaa. Esimerkiksi verovelvollinen, jolla on velvoite maksaa digitaalisten palvelujen veroa kahdessa jäsenvaltiossa (jäsenvaltiossa A, jossa sillä on yhteisöverotuksellinen kotipaikka, ja jäsenvaltiossa B, jossa sillä ei ole yhteisöverotuksellista kotipaikkaa) ja joka on valinnut jäsenvaltion B tunnistamisjäsenvaltiokseen, voi täyttää digitaalisten palvelujen veroon liittyvät velvoitteensa kummankin jäsenvaltion A ja B osalta keskitetyn asiointipisteen kautta.

Ehdotuksen 10 artiklassa asetetaan verovelvolliselle velvoite antaa tunnistamisjäsenvaltiolle oma lausunto siitä, että se on velvollinen maksamaan digitaalisten palvelujen veroa unionissa, ja täsmennetään tässä yhteydessä annettavat tiedot. Tällöin verovelvollinen saa verotunnisteen 11 artiklan mukaisesti. Jos verovelvollinen lakkaa olemasta velvollinen maksamaan digitaalisten palvelujen veroa unionissa, sen on ilmoitettava tästä tunnistamisjäsenvaltiolle 12 artiklan mukaisesti, jolloin tunnistamisjäsenvaltio poistaa kyseisen verovelvollisen tunnistamisrekisteristään. Ehdotuksen 13 artiklassa selvennetään säännöt siltä varalta, että tunnistamisjäsenvaltio muuttuu.

Lisäksi verovelvollisen on tehtävä digitaalisten palvelujen veroa koskeva veroilmoitus tunnistamisjäsenvaltiossa 14 artiklan mukaisesti. Sen yksityiskohdat täsmennetään 15 artiklassa. Erityisesti on ilmoitettava jokaisen jäsenvaltion osalta, jossa digitaalisten palvelujen vero on maksettava asianomaiselta verokaudelta, niiden verotettavien tulojen kokonaismäärä, jotka verovelvollisen katsotaan saaneen kyseisessä jäsenvaltiossa, samoin kuin kyseisestä määrästä perittävä digitaalisten palvelujen vero. Ilmoitettava on myös maksettavaksi tulevan digitaalisten palvelujen veron kokonaismäärä kaikista jäsenvaltioista ja tiedot 4 artiklan mukaisesti sovellettavista kynnysarvoista.

Maksujärjestelyjä koskee 16 artikla, jossa täsmennetään myös, että veron mahdolliset palautukset veronmaksajille sen jälkeen, kun digitaalisten palvelujen vero on jo siirretty tunnistamisjäsenvaltiolta jäsenvaltiolle, jossa se on maksettava, olisi tehtävä suorina siirtoina viimeksi mainitulta jäsenvaltiolta kyseiselle verovelvolliselle. Jotta vältettäisiin eroavuudet keskitetyn asiointipisteen toiminnassa, 17 artikla sisältää säännöksen digitaalisten palvelujen veroilmoituksiin mahdollisesti tehtävistä tarkistuksista. Ehdotuksen 18 artikla koskee tilinpitoa, kirjanpitoa ja petostenvastaisia toimenpiteitä, jotka jäsenvaltioiden on otettava käyttöön. Tällä säännöksellä selvennetään myös, että keskitetyn asiointipisteen ja tunnistamisjäsenvaltion olemassaolo ei muuta sitä tosiseikkaa, että digitaalisten palvelujen vero määräytyy verovelvollisen suoritettavaksi suoraan kullekin jäsenvaltiolle, jossa se on maksettava, ja että tällä viimeksi mainitulla jäsenvaltiolla on oikeus vaatia veron maksua suoraan verovelvolliselta samoin kuin toteuttaa verotarkastuksia ja valvontatoimenpiteitä.

Ehdotuksen 19 artiklan mukaan kunkin jäsenvaltion on nimettävä toimivaltainen viranomainen huolehtimaan kaikista digitaalisten palvelujen veroon liittyvistä hallinnollisista velvoitteista samoin kuin 4 luvussa esitetyistä hallinnollisen yhteistyön vaatimuksista.

Velvoitteisiin liittyvä hallinnollinen yhteistyö (20–23 artikla)

Ehdotuksen 20–23 artikla koskee tarvittavaa jäsenvaltioiden välistä tiedonvaihtoa liittyen verovelvollisten tunnistamiseen ja veroilmoitusten tekemiseen sekä veromaksuja vastaavien summien siirtoon tunnistamisjäsenvaltiolta muille jäsenvaltioille, joissa digitaalisten palvelujen vero on maksettava.

Ehdotus

NEUVOSTON DIREKTIIVI**tiettyjen digitaalisten palvelujen tarjoamisesta saatavista tuloista kannettavaa digitaalisten palvelujen veroa koskevasta yhteisestä järjestelmästä**

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 113 artiklan,

ottaa huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen, kun esitys lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon¹,ottaa huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon²,

noudattaa erityistä lainsäätämisyjärjestystä,

sekä katsoo seuraavaa:

- (1) Maailmantalous digitalisoituu nopeasti, mikä tuo tullessaan uusia tapoja harjoittaa liiketoimintaa. Digitaalialan yrityksille on ominaista, että niiden toiminta on vahvasti sidoksissa internetiin. Digitaalisten liiketoimintamallien perustana ovat suuressa määrin varsinkin niiden kyky harjoittaa etätoimintaa paljolti tai kokonaan ilman fyysisistä läsnäoloa, loppukäyttäjien osallistuminen arvomuodostukseen ja aineettoman omaisuuden tärkeys.
- (2) Nykyiset yhteisöverotusta koskevat säännöt on kehitetty pääosin 1900-luvulla perinteisille yrityksille. Ne perustuvat ajatukseen siitä, että vero olisi perittävä siellä, missä arvo muodostuu. Nykyisten sääntöjen soveltaminen digitaalitalouteen on kuitenkin johtanut epätasapainoon sen välillä, missä voitot verotetaan ja missä arvo luodaan, erityisesti sellaisissa liiketoimintamalleissa, joissa käyttäjien osallistuminen on vahvalla sijalla. On käynyt ilmeiseksi, että nykyiset yhteisöverosäännöt digitaalitalouden liikevoiton verottamisesta ovat riittämättömiä ja niitä on tarpeen tarkastella uudelleen.
- (3) Tämä uudelleentarkastelu on tärkeä tekijä digitaalisten sisämarkkinoiden kannalta³, koska digitaalitaloudessa ne tarvitsevat nykyaikaisen ja vakaan verokehyksen, jotta voitaisiin vauhdittaa innovointia ja estää markkinoiden pirstoutumista ja jotta kaikki toimijat voisivat hyödyntää aiempaa dynaamisempia markkinoita oikeudenmukaisin ja tasapainoisin edellytyksin.

¹ EUVL C , , s. .

² EUVL C , , s. .

³ Komission tiedonanto Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle ja alueiden komitealle – *Digitaalisten sisämarkkinoiden strategia Euroopalle* (COM(2015) 192 final, 6.5.2015).

- (4) Syyskuun 21 päivänä 2017 antamassaan tiedonannossa ”Oikeudenmukainen ja tehokas verojärjestelmä Euroopan unionin digitaalisille sisämarkkinoille”⁴ komissio yksilöi haasteet, jotka digitaalitalous asettaa voimassa olevien verosääntöjen kannalta, ja sitoutui analysoimaan toimintapoliittisia vaihtoehtoja. ECOFIN-neuvoston 5 päivänä joulukuuta 2017 antamissa päätelmissä⁵ komissiolta pyydettiin ehdotuksia, joilla vastataan haasteisiin liikevoiton verottamisesta digitaalitaloudessa, samalla kun otetaan myös huomioon useiden jäsenvaltioiden ilmaisema kiinnostus kohdistaa väliaikaisia toimenpiteitä sellaisiin digitaalisesta toiminnasta unionissa aiheutuviin tuloihin, jotka jäisivät kaksinkertaista verotusta koskevien sopimusten soveltamisalan ulkopuolelle.
- (5) Digitaalitalouden verotukseen liittyvän ongelman globaalin luonteen vuoksi olisi ihanteellista löytää siihen monenväliset, kansainväliset ratkaisut. Komissio osallistuu tästä syystä aktiivisesti kansainväliseen keskusteluun. OECD:n työ on parhaillaan käynnissä. Edistyminen kansainvälisellä tasolla on kuitenkin haasteellista. Tämän vuoksi on ryhdytty toimiin yhteisöverosääntöjen mukauttamiseksi unionin tasolla⁶ ja sopimusten teon edistämiseksi unionin ulkopuolisten lainkäyttöalueiden kanssa⁷ siten, että yhteisöverojärjestelmä voidaan sovittaa uusiin digitaalisiin liiketoimintamalleihin.
- (6) Kunnes tällaiset toimet hyväksytään ja pannaan täytäntöön, mikä voi viedä aikaa, jäsenvaltioihin kohdistuu paineita toimia tässä asiassa, koska on olemassa vaara, että niiden yhteisöveropohjat heikentyvät merkittävästi ajan mittaan. Koordinoimattomat kansalliset toimenpiteet voivat pirstoa sisämarkkinoita ja vääristää kilpailua, mikä haittaa uusien digitaalisten ratkaisujen kehittämistä ja EU:n kokonaisvaltaista kilpailukykyä. Tämän vuoksi on tarpeen omaksua yhdenmukaistettu lähestymistapa tilapäisenä ratkaisuna, jolla tähän ongelmaan puututaan kohdennetusti, kunnes kokonaisratkaisu saadaan aikaan.
- (7) Tällä väliaikaisella ratkaisulla olisi perustettava yhteinen järjestelmä, joka koskee digitaalisten palvelujen veroa (DPV) tuloille, jotka tietyt yhteisöt saavat tiettyjen digitaalisten palvelujen suorituksesta. Kyseessä olisi oltava helposti täytäntöönpantava toimenpide, joka kohdistuu sellaisten digitaalisten palvelujen suorituksesta saataviin tuloihin, joissa käyttäjät antavat merkittävän panoksen arvonmuodostukseen. Sama tekijä (käyttäjien osallistuminen arvonmuodostukseen) muodostaa lähtökohdan myös johdanto-osan 5 kappaleessa kuvatuille yhteisöverosääntöjä koskeville toimille.
- (8) DPV:lle olisi määritettävä seuraavat osatekijät: verotettavat tulot (mitä verotetaan), verovelvollinen (ketä verotetaan), verotuspaikka (mikä osuus verotettavista tuloista katsotaan saaduksi jäsenvaltiossa ja milloin), verosaatavan syntyminen, veron laskenta ja verokanta sekä näihin liittyvät velvoitteet, kuten keskitetty asiointipiste veronkantoa varten.
- (9) DPV:tä olisi sovellettava tuloihin, jotka johtuvat ainoastaan tiettyjen digitaalisten palvelujen tarjoamisesta. Kyseeseen tulevien digitaalisten palvelujen olisi oltava palveluja, jotka ovat pitkälti riippuvaisia käyttäjien osallistumisesta arvonmuodostukseen ja joissa ero sen välillä, missä voitot verotetaan ja missä käyttäjät

⁴ Komission tiedonanto Euroopan parlamentille ja neuvostolle – *Oikeudenmukainen ja tehokas verojärjestelmä Euroopan unionin digitaalisille sisämarkkinoille* (COM(2017) 547 final, 21.9.2017).

⁵ Neuvoston päätelmät digitaalitalouden liikevoiton verotuksen haasteista, annettu 5. joulukuuta 2017 – (FISC 346 ECOFIN 1092).

⁶ Ehdotus neuvoston direktiiviksi merkittävän digitaalisen läsnäolon yhteisöverotusta koskevien sääntöjen vahvistamisesta (COM(2018) 147 final).

⁷ Komission suositus merkittävän digitaalisen läsnäolon yhteisöverotuksesta (C(2018) 1650 final).

sijaitsevat, on tyypillisesti suurimmillaan. Verotuksen piiriin tulisivat kuulua käyttäjäpanoksen käsittelystä saatavat tulot, mutta ei itse käyttäjien osallistuminen.

- (10) Verotettaviin tuloihin olisi kuuluttava erityisesti seuraavien palvelujen tarjoamisesta saatavat tulot: i) digitaalisen rajapinnan käyttäjille suunnatun mainonnan sijoittaminen kyseiselle rajapinnalle, ii) sellaisten monisuuntaisten digitaalisten rajapintojen tarjoaminen käyttäjille, jotka antavat käyttäjille mahdollisuuden löytää muut käyttäjät ja olla käyttäjien kanssa vuorovaikutuksessa ja jotka voivat myös mahdollistaa perustana olevan tavaroiden luovutuksen tai palvelujen suorituksen suoraan käyttäjien välillä (ja joihin viitataan joskus ”välityspalveluina”), ja iii) käyttäjistä ja käyttäjien toiminnoista digitaalisilla rajapinnoilla kerätyn datan siirto. Jos tällaisten palvelujen suorituksesta ei saada tuloja, DPV:n maksuvelvoitetta ei tulisi olla. Veron soveltamisalan ulkopuolelle pitäisi myös jättää muut tällaisia palveluja tarjoavan yhteisön saamat tulot, jotka eivät johdu suoraan näiden palvelujen suorituksesta.
- (11) Palveluja, joissa digitaalisen rajapinnan käyttäjille suunnattua asiakkaan mainontaa sijoitetaan kyseiselle rajapinnalle, ei tulisi määritellä sen perusteella, kuka omistaa digitaalisen rajapinnan, jonka kautta mainonta näkyy käyttäjän laitteella, vaan se olisi määriteltävä sen yhteisön perusteella, joka vastaa mainonnan esillepanosta kyseisellä rajapinnalla. Tämä johtuu siitä, että yrityksen saama arvo asiakkaan mainonnan sijoittamisesta digitaaliselle rajapinnalle muodostuu käyttäjäliikenteestä ja käyttäjädatasta, jotka otetaan tyypillisesti huomioon mainoksia sijoitettaessa, riippumatta siitä, kuuluuko rajapinta yritykselle itselleen vai kolmannelle osapuolelle, joka vuokraa digitaalisen tilan käyttöön mainonnan esillepanoa varten. Olisi kuitenkin selvennettävä, että tapauksissa, joissa mainontapalvelun suorittaja ja digitaalisen rajapinnan omistaja ovat eri yhteisöjä, viimeksi mainitun ei tulisi katsoa tarjonneen DPV:llä verotettavaa palvelua. Tämän tarkoituksena on välttää mahdolliset ketjureaktiovaikutukset ja kaksinkertainen verotus.
- (12) Monisuuntaisten digitaalisten rajapintojen tarjoamien palvelujen määrittelyperusteena olisi oltava se, voivatko käyttäjät niiden avulla löytää muut käyttäjät ja olla käyttäjien kanssa vuorovaikutuksessa. Monisuuntaisten digitaalisten rajapintojen erottava tekijä on se, että ne mahdollistavat käyttäjien vuorovaikutuksen, jota ei voisi tapahtua ilman rajapinnan toimintoa käyttäjien yhdistämiseksi toisiinsa (toisin sanoen rajapinta mahdollistaa yhteyden luomisen käyttäjien välillä). Joidenkin palvelujen, joita kutsutaan tyypillisesti viestintä- tai maksupalveluiksi, esimerkkeinä pikaviestintäpalvelut, sähköpostipalvelut tai sähköiset maksupalvelut, voidaan niin ikään katsoa mahdollistavan käyttäjien välisen vuorovaikutuksen digitaalisen rajapinnan kautta, mutta niissä käyttäjät eivät yleensä voi luoda yhteyttä toisiinsa, elleivät ne tehneet sitä jo muulla tavoin. Viestintä- tai maksupalvelujen suorituksesta saatavat tulot olisi näin ollen jätettävä veron soveltamisalan ulkopuolelle, koska tällaisten palvelujen suorittajat eivät toimi markkinapaikkana, vaan tuottavat tukiohjelmistoja tai muita tietoteknisiä välineitä, joiden avulla asiakkaat voivat olla yhteydessä muihin henkilöihin, joiden kanssa ne ovat useimmiten jo luoneet suhteen.
- (13) Tapauksissa, joissa monisuuntaiset digitaaliset rajapinnat mahdollistavat perustana olevan tavaroiden luovutuksen tai palvelujen suorituksen suoraan rajapinnan käyttäjien välillä, perustana olevat transaktiot ja käyttäjien kyseisistä transaktioista saamat tulot olisi jätettävä veron soveltamisalan ulkopuolelle. Myös sellaisista vähittäiskaupan toiminnoista saatavat tulot, joissa tavaroita tai palveluja myydään verkossa niiden toimittajan verkkosivuston välityksellä ja joissa toimittaja ei toimi välittäjänä, olisi jätettävä DPV:n soveltamisalan ulkopuolelle, koska vähittäiskauppiaan luoma arvo muodostuu tarjottavista tavaroista ja palveluista ja digitaalista rajapintaa käytetään

vain viestintävälineenä. Se, myykö toimittaja tavaroita tai palveluja verkossa omaan lukuunsa vai tarjoaako se välityspalveluja, määriteltäisiin ottamalla huomioon transaktion oikeudellinen ja taloudellinen sisältö sellaisena kuin se ilmenee asiaankuuluvien osapuolten välisissä järjestelyissä. Esimerkiksi toimittajan, joka tarjoaa käyttöön digitaalisen rajapinnan kolmannen osapuolen tavaroille, voidaan katsoa tarjoavan välityspalvelua (eli monisuuuntaista digitaalista rajapintaa), jos toimittajaan ei kohdistu merkittävää varastoriskiä tai jos tällaisten tavaroiden hinnan määrittää käytännössä kolmas osapuoli.

- (14) Palvelut, joissa yhteisö tarjoaa digitaalista sisältöä digitaalisen rajapinnan kautta, olisi jätettävä veron soveltamisalan ulkopuolelle riippumatta siitä, omistaako kyseinen yhteisö digitaalisen sisällön vai onko se hankkinut oikeudet sen levittämiseen. Vaikka tällaisen digitaalisen sisällön vastaanottajien välillä olisi jonkinlaista vuorovaikutusta ja tällaisten palvelujen tarjoajan voitaisiin näin ollen katsoa tarjoavan monisuuuntaista digitaalista rajapintaa, ei ole yhtä selvää, onko käyttäjän osallistumisella keskeinen rooli digitaalisen sisällön tarjoavan yrityksen arvonmuodostuksessa. Sen sijaan painopiste on arvonmuodostuksen näkökulmasta yhteisön suorittamassa digitaalisessa sisällössä. Siksi tällaisista suorituksista saadut tulot olisi jätettävä veron soveltamisalan ulkopuolelle.
- (15) Digitaalisella sisällöllä olisi tarkoitettava digitaalisessa muodossa toimitettua dataa, kuten tietokoneohjelmia, sovelluksia, pelejä, musiikkia, videoita tai tekstejä, riippumatta siitä, ovatko ne saatavilla lataamalla tai suoratoistona, mutta pois lukien digitaalisen rajapinnan itsensä edustama data. Tällä tavoin voidaan ottaa huomioon käyttäjän hankkiman digitaalisen sisällön eri muodot, mikä ei muuta sitä tosiseikkaa, että käyttäjän näkökulmasta ainoana tai pääasiallisena tarkoituksena on digitaalisen sisällön hankkiminen.
- (16) Johdanto-osan 14 kappaleessa kuvattu palvelu olisi pidettävä erillään sellaisen monisuuuntaisen digitaalisen rajapinnan tarjoamisesta, jonka kautta käyttäjät voivat ladata ja jakaa digitaalista sisältöä muiden käyttäjien kanssa, tai sellaisen rajapinnan tarjoamisesta, joka mahdollistaa perustana olevan digitaalisen sisällön suorituksen suoraan käyttäjien välillä. Nämä viimeksi mainitut palvelut muodostavat välittävän palvelun, minkä vuoksi niiden olisi kuuluttava DPV:n piiriin riippumatta perustana olevan transaktion luonteesta.
- (17) Verotettavien palvelujen, jotka muodostuvat käyttäjistä kerätyn datan siirrosta, tulisi kattaa ainoastaan data, joka on tuotettu tällaisista käyttäjien toiminnoista digitaalisilla rajapinnoilla, ei dataa, joka on tuotettu antureilla tai muulla tavoin ja kerätty digitaalisesti. Tämä johtuu siitä, että DPV:n piiriin kuuluvissa palveluissa olisi oltava kyse digitaalisten rajapintojen käyttämisestä käyttäjäsyötteen luomiseksi, jotta se voidaan monetisoida. Veron piiriin eivät saisi kuulua palvelut, joissa rajapintoja käytetään keinona välittää muulla tavoin tuotettua dataa. DPV:tä ei siis pitäisi kantaa datankeruusta tai yrityksen sisäisiin tarkoituksiinsa keräämän datan käytöstä tai yrityksen keräämän datan jakamisesta maksutta muiden osapuolen kanssa. DPV:n tulisi kohdistua hyvin spesifisestä toiminnosta (käyttäjien toiminnoista digitaalisilla rajapinnoilla) saatavan datan siirrosta syntyvään tulonmuodostukseen.

- (18) DPV:n soveltamisalan ei tulisi kattaa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/65/EU⁸ liitteessä I olevan A osan 1–9 kohdassa tarkoitettuja palveluja, joita tarjoavat kauppapaikat tai kauppojen sisäiset toteuttajat, siten kuin ne määritellään kyseisessä direktiivissä, tai säännelty joukkorahoituspalvelun tarjoajat. Siihen eivät myöskään saisi kuulua lainojen myöntämisen välittämisestä muodostuvat palvelut, joita tarjoavat säännelty joukkorahoituspalvelun tarjoajat. Säännellyillä joukkorahoituspalvelun tarjoajilla tarkoitetaan sellaisten palvelujen tarjoajia, joihin sovelletaan mahdollisia SEUT-sopimuksen 114 artiklan nojalla joukkorahoituspalvelujen sääntelyä varten annettavia unionin sääntöjä.
- (19) Monisuuntaisiin digitaalisiin rajapintoihin, joiden kautta käyttäjät voivat vastaanottaa kauppojen toteutuspalveluja, sijoituspalveluja tai sijoitusneuvontapalveluja tai tietää näiden palvelujen olemassaolosta – esimerkkeinä edellä mainittujen yhteisöjen tarjoamat palvelut – liittyy usein käyttäjien vuorovaikutusta. Käyttäjällä ei kuitenkaan ole keskeistä roolia arvon luomisessa yhteisölle, joka tarjoaa digitaalisen rajapinnan käyttöön. Arvo muodostuu sen sijaan siitä, että tällainen yhteisö voi saattaa yhteen rahoitustuotteiden ostajia ja myyjiä erityisin ja sille ominaisin edellytyksin, jotka eivät muutoin vallitsisi (verrattuna esimerkiksi tällaisten rajapintojen ulkopuolella suoraan vastapuolten välillä suoritettaviin transaktioihin). Palvelu, jossa tällainen yhteisö tarjoaa käyttöön digitaalisen rajapinnan, menee pidemmälle kuin pelkkä rahoitustuotteilla suoritettavien transaktioiden välitys tällaisen rajapinnan käyttäjien välillä. Tämän direktiivin soveltamisalaan kuulumattomien säänneltyjen palvelujen tarkoituksena on erityisesti tarjota turvallinen ympäristö finanssitransaktioille. Näitä palveluja tarjoava yhteisö määrittää erityiset edellytykset, joissa tällaiset finanssitransaktiot voidaan suorittaa, jotta voidaan taata olennaiset tekijät, kuten transaktioiden toteutuksen laatu, markkinoiden läpinäkyvyys ja sijoittajien tasapuolinen kohtelu. Lisäksi tällaisten palvelujen olennaisena ja erityisenä tavoitteena on helpottaa rahoitusta, sijoituksia tai säästöjä.
- (20) Joukkorahoitusalojen osalta sijoitus- ja lainapohjainen joukkorahoitus olisi jätettävä veron soveltamisalan ulkopuolelle, koska tällaisten palvelujen tarjoajilla on vastaava rooli kuin kauppapaikoilla ja kauppojen sisäisillä toteuttajilla, eivätkä nämä palvelut muodostu välityksestä. Tämän direktiivin soveltamisalaan tulisivat kuulua kuitenkin sellaiset joukkorahoitusalojen tarjoamat palvelut, jotka eivät ole sijoitus- ja lainapohjaisia ja jotka muodostuvat välityksestä, esimerkkeinä lahjoitus- tai palkintopohjainen joukkorahoitus tai tällaisten alojen tarjoamat palvelut, jotka muodostuvat mainonnan sijoittamisesta.
- (21) Koska kauppapaikkojen, kauppojen sisäisten toteuttajien ja säänneltyjen joukkorahoituspalvelun tarjoajien suorittama datansiirto rajoittuu edellä kuvattuun säänneltyjen rahoituspalvelujen tarjontaan ja muodostaa siitä osan ja koska sitä säännellään unionin lainsäädännöllä, kyseisten yhteisöjen suorittama datansiirtopalvelujen tarjoaminen olisi myös suljettava pois DPV:n piiristä.
- (22) Ainoastaan tietyt yhteisöt olisi katsottava velvollisiksi maksamaan DPV:tä riippumatta siitä, ovatko ne sijoittautuneet johonkin jäsenvaltioon tai unionin ulkopuoliselle lainkäyttöalueelle. Yhteisö olisi katsottava verovelvolliseksi vain, jos se täyttää molemmat seuraavista edellytyksistä: i) yhteisön ilmoittama maailmanlaajuisten

⁸

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/65/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, rahoitusvälineiden markkinoista sekä direktiivin 2002/92/EY ja direktiivin 2011/61/EU muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 349)

tulojen kokonaismäärä viimeiseltä päättäneeltä tilivuodelta, jolta on saatavissa tilinpäätös, on yli 750 000 000 euroa, ja ii) yhteisön kyseiseltä tilivuodelta unionissa saama verotettavien tulojen kokonaismäärä on yli 50 000 000 euroa.

- (23) Ensimmäisen kynnysarvon (maailmanlaajuisten tulojen kokonaismäärä vuodessa) pitäisi rajoittaa DPV:n soveltaminen tietynsuuruisiin yrityksiin, pääasiallisesti sellaisiin, jotka pystyvät tarjoamaan digitaalisia palveluja, joissa käyttäjien panoksella on olennainen rooli ja jotka riippuvat keskeisesti laajoista käyttäjäverkostoista, käyttäjäliikenteen suuresta määrästä ja vahvan markkina-aseman hyödyntämisestä. Tällaisissa liiketoimintamalleissa, joissa tulojen saaminen riippuu käyttäjien osallistumisesta arvonmuodostukseen ja jotka ovat elinkelpoisia vain tietynkokoisille yrityksille, vallitsee suurin ero sen välillä, missä voitot verotetaan ja missä arvo luodaan. Lisäksi ainoastaan suuremmat yritykset pystyvät harjoittamaan aggressiivista verosuunnittelua. Tämän vuoksi samaa kynnysarvoa on ehdotettu myös unionin muissa aloitteissa⁹. Tällaisen kynnysarvon tarkoituksena on myös tuoda oikeusvarmuutta, koska se tekisi yrityksille ja veroviranomaisille helpommaksi ja halvemmaksi määrittää, onko yritys velvollinen maksamaan DPV:tä. Se myös jättää DPV:n ulkopuolelle pienet yritykset ja startup-yritykset, joihin uudesta verosta aiheutuva rasitus todennäköisesti vaikuttaisi kohtuuttomasti.
- (24) Toisen kynnysarvon (vuotuinen verotettavien tulojen kokonaismäärä unionissa) pitäisi rajoittaa DPV:n soveltaminen tapauksiin, joissa DPV:n kattamaan tulotyyppiin liittyy merkittävä digitaalinen jalanjälki unionin tasolla. Se olisi vahvistettava unionin tasolla kiinnittämättä huomiota eroihin, joita markkinoiden koossa voi esiintyä unionin sisällä.
- (25) Voimassa olevasta lainsäädännöstä johtuu, että mihin tahansa yhteisöön, joka katsotaan verovelvolliseksi ja joka saa verotettavia tuloja, jotka katsotaan saaduiksi jossain jäsenvaltiossa, olisi sovellettava DPV:tä kyseisessä jäsenvaltiossa riippumatta siitä, onko se on sijoittautunut kyseiseen jäsenvaltioon, johonkin muuhun jäsenvaltioon vai unionin ulkopuoliselle lainkäyttöalueelle.
- (26) Liikekirjanpidolliseen konserniin kuuluville yhteisöille olisi vahvistettava erityiset säännöt. Tulot, jotka yhteisö saa muille samaan liikekirjanpidolliseen konserniin kuuluville yhteisöille tekemistään suorituksista, olisi jätettävä uuden veron soveltamisalan ulkopuolelle. Sen määrittämiseksi, ylittääkö yhteisö sovellettavat kynnysarvot ja katsotaanko se näin ollen verovelvolliseksi, kynnysarvoja olisi sovellettava konsernitason kokonaistuloihin.
- (27) Jotta lievennettäisiin mahdollisia kaksinkertaisen verotuksen tapauksia, joissa samoihin tuloihin sovelletaan yhteisöveroa ja DPV:tä, jäsenvaltioiden odotetaan antavan yrityksille mahdollisuus vähentää DPV kustannustekijänä yhtiöveropohjastaan alueellaan riippumatta siitä, maksetaanko molemmat verot samassa jäsenvaltiossa vai eri jäsenvaltioissa.
- (28) Yhteisön verotettavia tuloja olisi kohdeltava jäsenvaltiossa verokautena saatuina tuloina, jos käyttäjät sijaitsevat kyseisen yhteisön tarjoaman verotettavan palvelun osalta kyseisessä jäsenvaltiossa. Käyttäjien olisi katsottava sijaitsevan jäsenvaltiossa verokautena tietyn erityisin säännöin, jotka on määritetty kullekin verotettavalle palvelulle ja joissa perusteena on paikka, jossa käyttäjän laitetta on käytetty.

⁹

Ks. 2. artikla ehdotuksessa neuvoston direktiiviksi yhteisestä yhdistetystä yhteisöveropohjasta (CCCTB) (COM(2016) 683 final).

- (29) Jos verotettavaan palveluun osallistuvat käyttäjät sijaitsevat eri jäsenvaltioissa tai unionin ulkopuolisilla lainkäyttöalueilla, kyseisestä palvelusta saadut verotettavat tulot olisi kohdennettava kullekin jäsenvaltiolle määräsuhteessa tietyin erityisin jakoperustein. Jakoperusteet olisi määritettävä riippuen kunkin verotettavan palvelun luonteesta ja niistä yksittäisistä tekijöistä, jotka käynnistävät tulojen saannin tällaisen palvelun tarjoajalle.
- (30) Jos verotettava palvelu koostuu mainonnan sijoittamisesta digitaaliselle rajapinnalle, mainoksen esiintymiskerrat käyttäjien laitteilla yksittäisellä verokaudella yksittäisessä jäsenvaltiossa olisi otettava huomioon määriteltäessä, mikä osuus verotettavista tuloista osoitetaan kyseisenä verokautena kyseiselle jäsenvaltiolle.
- (31) Jotta voitaisiin määritellä yksittäiselle jäsenvaltiolle osoitettava osuus verotettavista tuloista tapauksissa, joissa tarjotaan käyttöön monisuuntaisia digitaalisia rajapintoja, olisi erotettava toisistaan tapaukset, joissa rajapinta mahdollistaa perustana olevat transaktiot suoraan käyttäjien välillä, ja tapaukset, joissa näin ei ole. Tapauksissa, joissa rajapinta mahdollistaa perustana olevat transaktiot, verotettavien tulojen osoittamisessa verokautena jäsenvaltiolle olisi käytettävä perusteena niiden käyttäjien lukumäärää, jotka suorittavat tällaisen transaktion kyseisellä verokaudella käyttämällä laitetta kyseisessä jäsenvaltiossa. Tämä johtuu siitä, että kyseessä on se toiminto, joka yleensä tuottaa tuloja rajapinnan käyttöön tarjonneelle yritykselle. Verotusoikeus rajapinnan käyttöön antaneen yrityksen tuloihin olisi osoitettava jäsenvaltioille, joissa perustana olevia transaktioita suorittavat käyttäjät sijaitsevat, riippumatta siitä, ovatko käyttäjät perustana olevien tavaroiden tai palvelujen myyjiä vai ostajia. Tämä johtuu siitä, että kummatkin luovat arvoa monisuuntaiselle digitaaliselle rajapinnalle osallistumisensa kautta, koska rajapinnan tehtävänä on saada tarjonta ja kysyntä kohtaamaan. Jos välityspalvelu ei mahdollista perustana olevia transaktioita, tulot saadaan tyypillisesti säännöllisinä maksuina sen jälkeen, kun digitaaliselle rajapinnalle ollaan rekisteröidyty tai avattu tili. Verotettavien tulojen osoittamiseksi tietyille jäsenvaltiolle tietyllä verokaudella otetaan näin ollen huomioon sellaisten käyttäjien lukumäärä kyseisenä verokautena, joilla on kyseisessä jäsenvaltiossa laitetta käyttämällä avattu tili, riippumatta siitä, onko se avattu kyseisellä verokaudella tai jollain aikaisemmalla verokaudella.
- (32) Mitä tulee käyttäjädatan siirtoon, verotettavien tulojen osoittamisessa verokautena jäsenvaltiolle olisi otettava huomioon niiden käyttäjien lukumäärä, joista kyseisenä verokautena siirrettyä dataa on tuotettu, kun käyttäjät ovat käyttäneet laitetta jäsenvaltiossa.
- (33) Paikka, jossa käyttäjän laitetta on käytetty, ja näin ollen verotuspaikka tulisi olla mahdollista määrittää käyttäjän laitteen internetprotokollaosoitteen (IP-osoitteen) perusteella tai jollakin muulla geopaikannuksen menetelmällä, jos se mahdollistaa tarkemman määrittämisen. Verotuspaikkaa määritettäessä ei pitäisi ottaa huomioon sitä, ovatko käyttäjät osallistuneet rahallisesti tulojen muodostukseen, sen enempää kuin sitä paikkaa, jossa suoritetaan maksu vastikkeena suorituksista, joista velvollisuus maksaa DPV:tä aiheutuu, eikä paikkaa, jossa mahdollinen perustana oleva tavaroiden luovutus tai palvelujen suoritus toteutetaan monisuuntaisen digitaalisen rajapinnan kautta.

- (34) Digitaalisten palvelujen veron yhteydessä tapahtuvassa henkilötietojen käsittelyssä olisi noudatettava Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EU) 2016/679¹⁰, mukaan lukien henkilötietojen käsittely, jota voidaan tarvita liittyen internetprotokollaosoitteisiin tai muihin geopaikannuksen menetelmiin. Erityisesti olisi kiinnitettävä huomiota tarpeeseen huolehtia asianmukaisista teknisistä ja organisatorisista toimenpiteistä, jotta voidaan noudattaa käsittelyn laillisuuteen, käsittelytoimintojen turvallisuuteen, tietojen antamiseen ja rekisteröityjen oikeuksiin liittyviä sääntöjä. Henkilötiedot olisi mahdollisuuksien mukaan muutettava anonyymeiksi.
- (35) Verottaviksi tuloiksi olisi katsottava verovelvollisen saamat kokonaisbruttotulot ilman arvonlisäveroa ja muita vastaavia veroja. Verotettavat tulot olisi katsottava verovelvollisen saamiksi ajankohtana, jona ne erääntyvät, riippumatta siitä, onko ne tosiasiallisesti maksettu siihen mennessä. DPV olisi kannettava jäsenvaltiossa siitä verovelvollisen verokautena saamien verotettavien tulojen osuudesta, joka katsotaan saaduksi kyseisessä jäsenvaltiossa, ja se olisi laskettava soveltamalla DPV-kantaa kyseiseen osuuteen. Unionin tasolla olisi sovellettava yhtenäistä DPV-kantaa, jotta voidaan välttää vääristymät sisämarkkinoilla. DPV-kannaksi olisi vahvistettava 3 prosenttia, mikä luo asianmukaisen tasapainon sen välillä, miten verosta kertyy tuloja ja miten otetaan huomioon sen erilainen vaikutus voittomarginaaleiltaan erilaisiin yrityksiin.
- (36) Verollisia palveluja tarjoavat verovelvolliset olisi velvoitettava maksamaan DPV ja täyttämään tietyt hallinnolliset velvoitteet. Yksinkertaistamismekanismina olisi perustettava keskitetty asiointipiste verovelvollisille, joilla on velvoite maksaa DPV:tä yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa, jotta ne voisivat täyttää kaikki DPV:hen liittyvät velvoitteensa samalla kerralla (rekisteröityminen verovelvolliseksi, veroilmoituksen tekeminen ja maksu). Velvoitteet olisi täytettävä yhdessä jäsenvaltiossa (tunnistamisjäsenvaltiossa), jonka olisi kerättävä tiedot ja kannettava maksut DPV:stä niiden muiden jäsenvaltioiden puolesta, joissa DPV on maksettava, ja sen jälkeen jaettava asiaankuuluvat tiedot ja perityt veromaksut niiden kanssa. Tällainen mekanismi ei vaikuta siihen, että DPV määräytyy verovelvollisen suoritettavaksi suoraan kullekin jäsenvaltiolle, jossa se on maksettava. Näin ollen jokaisella jäsenvaltiolla, jossa DPV on maksettava, olisi oltava oikeus vaatia DPV:n maksua suoraan verovelvolliselta samoin kuin toteuttaa verotarkastuksia ja valvontatoimenpiteitä, joiden tarkoituksena on tutkia verovelvollisuuden täyttäminen. Kussakin jäsenvaltiossa, jossa DPV on maksettava, tällaisiin täytäntöönpano- ja valvontatoimiin olisi sovellettava jäsenvaltion omia sääntöjä ja menettelyjä.
- (37) Jäsenvaltioiden olisi voitava vahvistaa tilinpitoon ja kirjanpitoon liittyvät velvoitteet ja muut velvoitteet sen varmistamiseksi, että maksettavaksi tuleva DPV maksetaan tosiasiallisesti, samoin kuin veropetosten, veronkierron ja väärinkäytösten estämiseen liittyvät muut toimenpiteet.
- (38) Jotta voidaan taata yhdenmukaiset edellytykset tämän direktiivin täytäntöönpanolle, kun kyse on hallinnollisten velvoitteiden täyttämisestä ja tarvittavasta jäsenvaltioiden välisestä tietojenvaihdosta keskitetyn asiointipisteen toiminnan varmistamiseksi,

¹⁰ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EU) 2016/679, annettu 27 päivänä huhtikuuta 2016, luonnollisten henkilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä sekä näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta ja direktiivin 95/46/EY kumoamisesta (yleinen tietosuojasetus) (EUVL L 119, 4.5.2016, s. 1).

komissiolle olisi siirrettävä täytäntöönpanovaltaa. Komissiolla olisi myös oltava mahdollisuus ehdottaa yhteisiä sääntöjä, jotka koskevat jäsenvaltioiden annettavaksi tulevia tilinpitoon ja kirjanpitoon liittyviä velvoitteita tai muita velvoitteita. Tätä täytäntöönpanovaltaa olisi käytettävä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 182/2011¹¹ mukaisesti.

- (39) Jäsenvaltioiden olisi tarvittaessa hyödynnettävä säännöksiä, jotka unioni on antanut hallinnollisesta yhteistyöstä veroasioissa, kuten neuvoston direktiivit 2011/16/EU¹² ja 2010/24/EU¹³, tai muita, kansainvälisesti käytettäviä toimenpiteitä, kuten veroasioissa annettavasta keskinäisestä virka-avusta tehty monenkeskinen yleissopimus, OECD:n malliverosopimuksen 26 artikla ja verotietojen vaihtoa koskeva OECD:n mallisopimus.
- (40) Jäsenvaltiot ovat selittävistä asiakirjoista 28 päivänä syyskuuta 2011 annetun jäsenvaltioiden ja komission yhteisen poliittisen lausuman¹⁴ mukaisesti sitoutuneet perustelluissa tapauksissa liittämään ilmoitukseen toimenpiteistä, jotka koskevat direktiivin saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä, yhden tai useamman asiakirjan, joista käy ilmi direktiivin osien ja kansallisen lainsäädännön osaksi saattamiseen tarkoitettujen välineiden vastaavien osien suhde. Tämän direktiivin osalta lainsäätäjä pitää tällaisten asiakirjojen toimittamista perusteltuna,
- (41) Tämän direktiivin tavoitteina on suojata sisämarkkinoiden yhtenäisyyttä, taata niiden moitteeton toiminta ja estää kilpailun vääristymisen. Nämä tavoitteet ovat luonteeltaan sellaisia, etteivät jäsenvaltiot voi riittävällä tavalla saavuttaa niitä, vaan ne voidaan saavuttaa paremmin unionin tasolla, joten unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on näiden tavoitteiden saavuttamiseksi tarpeen,

ON HYVÄKSYNYT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

¹¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EU) N:o 182/2011, annettu 16 päivänä helmikuuta 2011, yleisistä säännöistä ja periaatteista, joiden mukaisesti jäsenvaltiot valvovat komission täytäntöönpanovallan käyttöä (EUVL L 55, 28.2.2011, s. 13).

¹² Neuvoston direktiivi 2011/16/EU, annettu 15 päivänä helmikuuta 2011, hallinnollisesta yhteistyöstä verotuksen alalla ja direktiivin 77/799/ETY kumoamisesta (EUVL L 64, 11.3.2011, s. 1).

¹³ Neuvoston direktiivi 2010/24/EU, annettu 16 päivänä maaliskuuta 2010, keskinäisestä avunannosta veroihin, maksuihin ja muihin toimenpiteisiin liittyvien saatavien perinnässä (EUVL L 84, 31.3.2010, s. 1).

¹⁴ EUVL C 369, 17.12.2011, s. 14.

1 luku

KOHDE JA MÄÄRITELMÄT

1 artikla

Kohde

Tällä direktiivillä perustetaan digitaalisten palvelujen veroa, jäljempänä 'DPV', koskeva yhteinen järjestelmä tiettyjen digitaalisten palvelujen suorituksesta saataville tuloille.

2 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan

- (1) 'yhteisöllä' kaikkia oikeushenkilöitä ja oikeudellisia järjestelyjä, jotka harjoittavat liiketoimintaa joko yrityksen tai verotuksellisesti läpinäkyvän rakenteen kautta;
- (2) 'liikekirjanpidollisella konsernilla' kaikkia yksiköjä, jotka on täysimääräisesti sisällytetty kansainvälisten tilinpäätösstandardien tai kansallisen tilinpäätösjärjestelmän mukaisesti laadittuun konsernitilinpäätökseen;
- (3) 'digitaalisella rajapinnalla' kaikkia käyttäjien saatavilla olevia ohjelmistoja, mukaan lukien verkkosivut sekä niiden osat, mobiilisovellukset ja muut sovellukset;
- (4) 'käyttäjällä' luonnollista henkilöä tai yritystä;
- (5) 'digitaalisella sisällöllä' digitaalisessa muodossa toimitettua dataa, kuten tietokoneohjelmia, sovelluksia, musiikkia, videoita, tekstejä, pelejä ja muita ohjelmistoja, pois lukien digitaalisen rajapinnan itsensä edustama data;
- (6) 'internetprotokollaosoitteella' verkkolaitteille annettua numerosarjaa, jota käyttäen viestintä suoritetaan internetissä;
- (7) 'verokaudella' kalenterivuotta.

3 artikla

Verotettavat tulot

1. Tulot, jotka yhteisö saa kunkin seuraavan palvelun tarjoamisesta, on katsottava tässä direktiivissä tarkoitetuiksi 'verotettaviksi tuloiksi':
 - (a) digitaalisen rajapinnan käyttäjille suunnatun mainonnan sijoittaminen kyseiselle rajapinnalle;
 - (b) sellaisen monisuuntaisen digitaalisen rajapinnan tarjoaminen käyttäjille, joka antaa käyttäjille mahdollisuuden löytää muut käyttäjät ja olla käyttäjien kanssa vuorovaikutuksessa ja joka voi mahdollistaa myös perustana olevan tavaroiden luovutuksen tai palvelujen suorituksen suoraan käyttäjien välillä;
 - (c) käyttäjistä ja käyttäjien toiminnoista digitaalisilla rajapinnoilla kerätyn datan siirto.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetut tulot käsittävät kokonaisbruttotulot ilman arvonlisäveroa ja muita vastaavia veroja.

3. Edellä olevan 1 kohdan a alakohdtaa sovelletaan riippumatta siitä, omistaako digitaalisen rajapinnan se yhteisö, joka vastaa mainonnan sijoittamisesta sille. Jos yhteisö, joka sijoittaa mainonnan digitaaliselle rajapinnalle, ei ole kyseisen rajapinnan omistaja, on katsottava, että a alakohdassa tarkoitettua palvelua tarjoaa kyseinen yhteisö eikä rajapinnan omistaja.
4. Edellä olevaan 1 kohdan b alakohdtaan eivät sisälly
 - (a) digitaalisen rajapinnan tarjoaminen, jonka ainoana tai pääasiallisena tarkoituksena on, että sen käyttöön tarjoava yhteisö toimittaa käyttäjille digitaalista sisältöä, viestintäpalveluja tai maksupalveluja;
 - (b) kauppapaikan tai kauppojen sisäisen toteuttajan suorittamat direktiivin 2014/65/EU liitteessä I olevan A osan 1–9 kohdassa tarkoitettut palvelut;
 - (c) säännellyn joukkorahoituspalvelun tarjoajan suorittamat direktiivin 2014/65/EU liitteessä I olevan A osan 1–9 kohdassa tarkoitettut palvelut tai säännellyn joukkorahoituspalvelun tarjoajan suorittama palvelu lainojen myöntämisen välittämiseksi.
5. Edellä olevaan 1 kohdan c alakohdtaan ei sisälly kauppapaikan, kauppojen sisäisen toteuttajan tai säännellyn joukkorahoituspalvelun tarjoajan suorittama datansiirto.
6. Edellä 4 ja 5 kohdassa
 - (a) 'kauppapaikka' määritellään direktiivin 2014/65/EU 4 artiklan 1 kohdan 24 alakohdassa ja 'kauppojen sisäinen toteuttaja' mainitun kohdan 20 alakohdassa;
 - (b) 'säännellyllä joukkorahoituspalvelun tarjoajalla' tarkoitetaan joukkorahoituspalvelujen tarjoajaa, joka on luvan ja valvonnan alainen joukkorahoituspalvelujen sääntelyä varten SEUT-sopimuksen 114 artiklan nojalla hyväksyttävän yhdenmukaistamistoimenpiteen mukaisesti.
7. Tuloja, jotka liikekirjanpidolliseen konserniin kuuluva yhteisö saa jonkin 1 kohdassa tarkoitettun palvelun tarjoamisesta samaan konserniin kuuluvalla toiselle yhteisölle, ei katsota verotettaviksi tuloiksi tätä direktiiviä sovellettaessa.
8. Jos liikekirjanpidolliseen konserniin kuuluva yhteisö tarjoaa jotakin 1 kohdassa tarkoitettua palvelua, jonka tarjoamisesta aiheutuvat tulot saa samaan ryhmään kuuluva toinen yhteisö, tämän direktiivin soveltamiseksi on katsottava, että kyseiset tulot on saanut palvelun tarjonnut yhteisö.
9. Edellä 1 kohdassa tarkoitettuihin palveluihin viitataan 2 ja 3 luvussa 'verotettavina palveluina'.

4 artikla *Verovelvollinen*

1. 'Verovelvollisella' tarkoitetaan yhteisöä, joka täyttää verokaudella molemmat seuraavista edellytyksistä:
 - (a) yhteisön ilmoittama maailmanlaajuisten tulojen kokonaismäärä asianomaiselta tilivuodelta on yli 750 000 000 euroa;
 - (b) yhteisön asianomaiselta tilivuodelta unionissa saama verotettavien tulojen kokonaismäärä on yli 50 000 000 euroa.

2. Jos yhteisö ilmoittaa tai saa tuloja muussa valuutassa kuin euroina, tulot on 1 kohdan soveltamiseksi muunnettava euroiksi soveltamalla *Euroopan unionin virallisessa lehdessä* asianomaisen tilivuoden viimeisenä päivänä julkaistua valuuttakurssia tai, jos kyseisenä päivänä ei julkaista valuuttakurssia, edellisenä päivänä julkaistua valuuttakurssia.
3. Edellä 1 ja 2 kohdassa 'asianomaisella tilivuodella' tarkoitetaan tilivuotta, jolta on käytettävissä viimeisin yhteisön ennen kyseessä olevan verokauden päättymistä antamista tilinpäätöksistä.
4. Jäljempänä 5 artiklan 1 kohdassa vahvistettua sääntöä sovelletaan määritettäessä 1 kohdan b alakohdan mukaisesti, onko verotettavat tulot saatu unionissa.
5. Verotettavat tulot on tätä direktiiviä sovellettaessa katsottava saaduiksi ajankohtana, jona ne erääntyvät, riippumatta siitä, onko kyseiset määrät tosiasiallisesti maksettu.
6. Jos 1 kohdassa tarkoitettu yhteisö kuuluu liikekirjanpidolliseen konserniin, kyseistä kohtaa sovelletaan koko konsernin osalta ilmoitettuihin maailmanlaajuisiin tuloihin ja unionissa saatuihin tuloihin.

2 luku

VEROTUSPAIKKA, VEROSAATAVAN SYNTYMINEN JA VERON LASKENTA

5 artikla Verotuspaikka

1. Yhteisön verokautena saamia verotettavia tuloja on tämän direktiivin soveltamiseksi kohdeltava jäsenvaltiossa kyseisenä verokautena saatuina tuloina, jos käyttäjät sijaitsevat verotettavan palvelun osalta kyseisessä jäsenvaltiossa kyseisenä verokautena.

Ensimmäistä alakohtaa sovelletaan riippumatta siitä, ovatko tällaiset käyttäjät osallistuneet rahallisesti kyseisten tulojen muodostukseen.
2. Verotettavan palvelun osalta käyttäjän katsotaan sijaitsevan jäsenvaltiossa verokautena, jos
 - (a) tapauksessa, jossa kyseessä on 3 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettu palvelu, asianomainen mainonta esiintyy käyttäjän laitteella silloin, kun laitetta käytetään kyseisessä jäsenvaltiossa kyseisenä verokautena digitaalisen rajapinnan käyttämiseksi;
 - (b) tapauksessa, jossa kyseessä on 3 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu palvelu:
 - i) jos palveluun liittyy monisuuntainen digitaalinen rajapinta, joka mahdollistaa perustana olevan tavaroiden luovutuksen tai palvelujen suorituksen suoraan käyttäjien välillä, käyttäjä käyttää laitetta kyseisessä jäsenvaltiossa kyseisenä verokautena käyttääkseen digitaalista rajapintaa ja suorittaa perustana olevan transaktion kyseisellä rajapinnalla kyseisenä verokautena;
 - ii) jos palveluun liittyy muuntyyppinen monisuuntainen digitaalinen rajapinta kuin i alakohdassa tarkoitettu, käyttäjällä on kyseisen verokauden kokonaan tai osittain kattava tili, jonka avulla käyttäjä voi käyttää digitaalista rajapintaa ja joka avattiin käyttämällä laitetta kyseisessä jäsenvaltiossa;
 - (c) tapauksessa, jossa kyseessä on 3 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettu palvelu, sellaisesta käyttäjästä tuotettu data, joka on käyttänyt laitetta kyseisessä jäsenvaltiossa käyttääkseen digitaalista rajapintaa joko kyseisellä verokaudella tai jollain aikaisemmalla verokaudella, siirretään kyseisenä verokautena.
3. Se osuus yhteisön verotettavien tulojen kokonaismäärästä, jota kohdellaan 1 kohdan mukaisesti jäsenvaltiossa saatuina tuloina, määritetään kullakin verokaudelta seuraavasti:
 - (a) kun kyseessä ovat 3 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettujen palvelujen tarjoamisesta saadut verotettavat tulot, määräsuhteessa mainoksen esiintymiskertoihin käyttäjien laitteilla kyseisenä verokautena;
 - (b) kun kyseessä ovat 3 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettujen palvelujen tarjoamisesta saadut verotettavat tulot:

- i) jos palveluun liittyy monisuuntainen digitaalinen rajapinta, joka mahdollistaa perustana olevan tavaroiden luovutuksen tai palvelujen suorituksen suoraan käyttäjien välillä, suhteessa niiden käyttäjien lukumäärään, jotka ovat suorittaneet perustana olevia transaktioita digitaalisella rajapinnalla kyseisenä verokautena;
 - ii) jos palveluun liittyy muuntyyppinen monisuuntainen digitaalinen rajapinta kuin i alakohdassa tarkoitettu, suhteessa niiden käyttäjien lukumäärään, joilla on kyseisen verokauden kokonaan tai osittain kattava tili, jonka avulla käyttäjät voivat käyttää digitaalista rajapintaa;
- (c) kun kyseessä ovat 3 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettujen palvelujen tarjoamisesta saadut verotettavat tulot, suhteessa niiden käyttäjien lukumäärään, joista kyseisellä verokaudella siirrettyä dataa on tuotettu, kun käyttäjät ovat käyttäneet laitetta digitaalisen rajapinnan käyttämiseksi joko kyseisellä verokaudella tai jollain aikaisemmalla verokaudella.
4. Määritettäessä verotuspaikkaa verotettaville tuloille, joihin sovelletaan DPV:tä, seuraavia tekijöitä ei oteta huomioon:
- (a) jos kyseessä on 3 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu perustana oleva tavaroiden luovutus tai palvelujen suoritus monisuuntaisen digitaalisen rajapinnan kautta suoraan käyttäjien välillä, paikka, jossa tällaiset perustana olevat luovutukset tai suoritukset tapahtuvat;
 - (b) paikka, josta mahdollinen verotettavan palvelun maksu suoritetaan.
5. Tätä artiklaa sovellettaessa jäsenvaltio, jossa käyttäjän laitetta käytetään, määritetään laitteen internetprotokollaosoitteen perusteella tai sitä tarkemmin jollakin muulla maantieteellisen paikantamisen menetelmällä.
6. Tämän direktiivin soveltamiseksi käyttäjiltä saa kerätä ainoastaan dataa, josta ilmenee käyttäjän sijaintijäsenvaltio muttei henkilötietoja.

6 artikla

Verosaatavan syntyminen

DPV kannetaan jäsenvaltiossa siitä verovelvollisen verokaudella saamien verotettavien tulojen osuudesta, joka 5 artiklan mukaisesti katsotaan saaduksi kyseisessä jäsenvaltiossa. DPV erääntyy maksettavaksi kyseisessä jäsenvaltiossa seuraavana työpäivänä kyseisen verokauden päättymisestä.

7 artikla

Veron laskeminen

DPV on laskettava jäsenvaltiolle verokaudeksi soveltamalla DPV-kantaa 6 artiklassa tarkoitettuun verotettavien tulojen osuuteen.

8 artikla

Verokanta

DPV-kanta on 3 prosenttia.

3 luku

VELVOITTEET

9 artikla

Veron maksamisesta ja velvoitteiden täyttämisestä vastuussa oleva henkilö

1. DPV:n maksamisesta ja tämän luvun mukaisten velvoitteiden täyttämisestä vastaa verotettavia palveluja tarjoava verovelvollinen.
2. Liikekirjanpidollisen konsernin on voitava nimetä yksi yhteisö konsernin sisältä maksamaan DPV ja täyttämään tämän luvun velvoitteet kunkin sellaisen verovelvollisen puolesta kyseisessä konsernissa, joka on velvollinen maksamaan DPV:tä.

10 artikla

Rekisteröityminen verovelvolliseksi

1. Verovelvollisen on ilmoitettava tunnistamisjäsenvaltiolle, että se on velvollinen maksamaan DPV:tä yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa.
2. Ilmoitus on tehtävä sähköisesti 10 työpäivän kuluessa sen ensimmäisen verokauden päättymisestä, jolta verovelvollinen on velvollinen maksamaan DPV:tä tämän direktiivin nojalla, jäljempänä 'ensimmäinen verokausi'.
3. Tunnistamisjäsenvaltion on oltava
 - (a) jäsenvaltio, jossa verovelvollinen on velvollinen maksamaan DPV:tä ensimmäiseltä verokaudelta;
 - (b) jos verovelvollinen on velvollinen maksamaan DPV:tä kyseiseltä verokaudelta useammassa kuin yhdessä jäsenvaltiossa, verovelvollisen valinnan mukaan jokin näistä jäsenvaltioista.
4. Edellä 1 kohdassa edellytetyssä ilmoituksessa on oltava vähintään seuraavat tiedot verovelvollisesta:
 - (a) nimi;
 - (b) toiminimi, jos eri;
 - (c) postiosoite;
 - (d) sähköpostiosoite;
 - (e) kansallinen veronumero, jos sellainen on;
 - (f) yhteyshenkilö;
 - (g) puhelinnumero;
 - (h) jäsenvaltiot, joissa verovelvollisella on velvollisuus maksaa DPV:tä;
 - (i) IBAN- tai OBAN-numero.
5. Verovelvollisen on ilmoitettava tunnistamisjäsenvaltiolle kaikista 4 kohdan mukaisesti toimitettuja tietoja koskevista muutoksista.

6. Jos nimetään yhteisö 9 artiklan 2 kohdan mukaisesti, kyseisen nimetyn yhteisön kustakin konserniin kuuluvasta verovelvollisesta tämän artiklan mukaisesti antamiin tietoihin on sisällyttävä myös 4 kohdan a–g alakohdassa tarkoitettut tiedot kyseisestä yhteisöstä itsestään.
7. Komissio voi hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä, joissa määritellään yhteinen muoto tämän artiklan mukaiselle ilmoitukselle. Täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 24 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

11 artikla *Verotunniste*

1. Tunnistamisjäsenvaltion on annettava verovelvolliselle yksilöllinen verotunniste DPV:tä varten ja ilmoitettava verovelvolliselle tämä tunniste sähköisesti 10 työpäivän kuluessa päivästä, jona 10 artiklan mukainen ilmoitus vastaanotettiin.
2. Yksilöllisessä verotunnisteessa on oltava ISO 3166 Alpha 2 -koodin mukainen etuliite, josta voidaan tunnistaa tunnistamisjäsenvaltio. Kreikka käyttää kuitenkin etuliitettä 'EL' ja Yhdistynyt kuningaskunta etuliitettä 'UK'.
3. Jäsenvaltioiden on tarvittavin toimenpitein varmistettava, että verovelvolliset voidaan tunnistaa niiden tunnistejärjestelmissä, ja niiden on pidettävä tunnistamisrekisteriä kaikista antamistaan yksilöllisistä verotunnisteista.

12 artikla *Tunnistamisrekisteristä poistaminen*

1. Verovelvollisen on ilmoitettava tunnistamisjäsenvaltiolle sähköisesti seuraavista tapauksista:
 - (a) verovelvollinen lakkaa saamasta sellaisia verotettavia tuloja, joita kohdellaan tämän direktiivin nojalla unionissa saatuina tuloina;
 - (b) verovelvollista ei enää katsota verovelvolliseksi;
 - (c) verovelvollinen lakkaa olemasta;
 - (d) verovelvollisen velvoite maksaa DPV:tä unionissa lakkaa jostain muusta syystä.
2. Tunnistamisjäsenvaltion on poistettava verovelvollinen tunnistamisrekisteristä 60 työpäivän kuluttua sen verokauden päättymisestä, jonka aikana 1 kohdassa tarkoitettut tiedot annettiin tiedoksi.
3. Edellä olevaa 10 artiklaa sovelletaan, jos tunnistamisrekisteristä poistetulle verovelvolliselle syntyy jälleen velvoite maksaa DPV:tä unionissa. Tällöin 10 artiklassa olevat viittaukset ensimmäiseen verokauteen tulkitaan vastaavalla tavalla.

13 artikla *Tunnistamisjäsenvaltion muuttuminen*

1. Jos verovelvollinen on 10 artiklan 3 kohdan b alakohdan mukaisesti valinnut tunnistamisjäsenvaltion, se on velvollinen noudattamaan tätä valintaa ensimmäisen verokauden, jolta ilmoitus tehdään 10 artiklan mukaisesti, ja kahden seuraavan verokauden ajan.

2. Jos verovelvollisen velvoite maksaa DPV:tä kyseisessä 10 artiklan 3 kohdan b alakohdan mukaisesti valitussa tunnistamisjäsenvaltiossa lakkaa, verovelvollisen on muutettava tunnistamisjäsenvaltiotaan 10 artiklan vaatimusten mukaisesti.
3. Mahdollinen verovelvollisen tunnistamisjäsenvaltion muuttuminen on ilmoitettava nykyiselle tunnistamisjäsenvaltiolle, ja muutosta sovelletaan sitä verokautta seuraavasta verokaudesta, jonka aikana asiasta ilmoitettiin. Nykyisen tunnistamisjäsenvaltion on poistettava verovelvollinen tunnistamisrekisteristä 12 artiklan 2 kohdan mukaisesti.
4. Verovelvollisen on tehtävä uudelle tunnistamisjäsenvaltiolle ilmoitus 10 artiklan mukaisesti, ja mainitussa artiklassa olevat viittaukset ensimmäiseen verokauteen on luettava viittauksiksi verokauteen, josta muutosta sovelletaan.

14 artikla DPV-ilmoitus

Verovelvollisen on tehtävä tunnistamisjäsenvaltiolle veroilmoitus DPV:stä kultakin verokaudelta. DPV-ilmoitus on jätettävä sähköisesti 30 työpäivän kuluessa sen verokauden päättymisestä, jota se koskee.

15 artikla DPV-ilmoituksessa annettavat tiedot

1. DPV-ilmoituksessa on oltava seuraavat tiedot:
 - (a) edellä 11 artiklassa tarkoitettu yksilöllinen verotunniste;
 - (b) kunkin jäsenvaltion osalta, jossa DPV on maksettava asianomaisella verokaudella, niiden verotettavien tulojen kokonaismäärä, joita kohdellaan verovelvollisen kyseisessä jäsenvaltiossa saamina tuloina kyseisenä verokautena, sekä tästä määrästä kyseisessä jäsenvaltiossa kannettava DPV kyseiseltä verokaudelta;
 - (c) DPV:n kokonaismäärä, joka verovelvollisen on maksettava kaikissa jäsenvaltioissa kyseisenä verokautena.
2. DPV-ilmoituksessa on myös ilmoitettava verokaudelta maailmanlaajuisten tulojen kokonaismäärä ja unionissa verotettavien tulojen kokonaismäärä 4 artiklan 1 kohdan soveltamiseksi.
3. Tunnistamisjäsenvaltio voi vaatia tekemään DPV-ilmoituksen sen kansallisessa valuutassa.
4. DPV-ilmoituksen saatuaan tunnistamisjäsenvaltion on viipymättä annettava sille tunnistenumero.
5. Jäsenvaltioiden on tarvittavin toimenpitein varmistettava, että DPV:stä tehtävät veroilmoitukset voidaan tunnistaa niiden tunnistejärjestelmissä, ja niiden on pidettävä tunnistamisrekisteriä kaikista DPV-ilmoituksille antamistaan yksilöllisistä tunnistenumeroista.
6. Komissio voi hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä, joissa määritellään yhteinen muoto DPV:stä tehtävälle veroilmoitukselle ja sen tunnistenumerolle. Täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 24 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

16 artikla
Maksujärjestelyt

1. Verovelvollisen on maksettava siltä kaikissa jäsenvaltioissa verokautena kannettavan DPV:n kokonaismäärä tunnistamisjäsenvaltiossa.
2. Maksettavaksi tuleva DPV:n kokonaismäärä on maksettava tunnistamisjäsenvaltiolle 30 työpäivän kuluessa asianomaisen verokauden päättymisestä, ja verovelvollisen on maksun suorittamisen yhteydessä mainittava asianomaisen DPV-ilmoituksen tunnistenumero.
3. Jos verovelvollinen suorittaa maksun ilman viittausta asianomaisen DPV-ilmoituksen tunnistenumeroon tai jos viitenumero ei vastaa mitään auki olevaa DPV-ilmoitusta, tunnistamisjäsenvaltio voi toteuttaa toimia asian selventämiseksi. Jos asia jää auki, maksu on palautettava verovelvolliselle, jolloin katsotaan, ettei maksua ole suoritettu 1 ja 2 kohdan soveltamiseksi.
4. Maksu on suoritettava tunnistamisjäsenvaltion ilmoittamalle pankkitilille.
5. Tunnistamisjäsenvaltio voi vaatia maksun suorittamista sen kansallisessa valuutassa.
6. Tunnistamisjäsenvaltion, jonka vastaanottama maksu ylittää asianomaisessa DPV-ilmoituksessa ilmoitetun DPV:n kokonaismäärän, on palautettava liikaa maksettu määrä suoraan asianomaiselle verovelvolliselle.
7. Jos tunnistamisjäsenvaltio on vastaanottanut myöhemmin virheelliseksi todetun ja 17 artiklan mukaisesti tarkistetun DPV-ilmoituksen mukaisen määrän ja se on jo jakanut tuon määrän kullekin jäsenvaltiolle, jossa DPV on maksettava, näiden jäsenvaltioiden on kunkin palautettava oma osuutensa mahdollisesta liikaa maksetusta määrästä suoraan asianomaiselle verovelvolliselle.

17 artikla
DPV-ilmoituksen tarkistukset

1. DPV-ilmoituksessa olevien lukujen muutokset saa tehdä ainoastaan tarkistamalla kyseistä ilmoitusta eikä oikaisemalla jotakin myöhempää ilmoitusta.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetut tarkistukset on toimitettava sähköisesti tunnistamisjäsenvaltiolle kolmen vuoden kuluessa päivästä, jona alkuperäinen ilmoitus oli määrä toimittaa. Mainitun ajanjakson jälkeen tehtäviin tarkistuksiin sovelletaan kussakin jäsenvaltiossa, jossa DPV on maksettava, kyseisen jäsenvaltion omia sääntöjä ja menettelyjä.
3. Mahdolliset DPV:n lisäykset, jotka verovelvollisen on maksettava 1 kohdassa tarkoitettujen tarkistusten johdosta, on suoritettava tunnistamisjäsenvaltiolle 16 artiklan mukaisesti, ja viittaukset 'DPV:n kokonaismäärään' tulkitaan vastaavalla tavalla. Mahdolliset DPV:n palautukset, jotka verovelvolliselle on suoritettava 1 kohdassa tarkoitettujen tarkistusten johdosta, on tehtävä 16 artiklan 7 kohdan mukaisesti.

18 artikla

Tilinpito, kirjanpito sekä petostentorjunta- täytäntöönpano- ja valvontatoimet

1. Jäsenvaltioiden on säädettävä tilinpitoa ja kirjanpitoa koskevista velvoitteista ja muista velvoitteista sen varmistamiseksi, että veroviranomaisille maksettava DPV maksetaan tosiasiallisesti. Näitä sääntöjä on sovellettava jäsenvaltiossa kaikkiin yhteisöihin, jotka ovat velvollisia maksamaan DPV:tä kyseisessä jäsenvaltiossa, riippumatta verovelvollisen tunnistamisjäsenvaltiosta.
2. Komissio voi hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä, joissa määritellään 1 kohdan nojalla toteutettavat toimenpiteet. Täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 24 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.
3. Jäsenvaltiot voivat hyväksyä toimenpiteitä DPV:hen liittyvien veropetosten, veronkierron ja väärinkäytösten estämiseksi.
4. Edellä olevan 10 artiklan mukaisesti valitun tunnistamisjäsenvaltion on tämän luvun velvoitteiden täyttämiseksi toimittava sellaisten muiden jäsenvaltioiden puolesta, joissa DPV on maksettava, mutta DPV määräytyy verovelvollisen suoritettavaksi suoraan kullekin jäsenvaltiolle, jossa se on maksettava. Näin ollen jokaisella jäsenvaltiolla, jossa DPV on maksettava, on oikeus vaatia DPV:n maksua suoraan verovelvolliselta. Tältä osin sovelletaan kunkin jäsenvaltion omia sääntöjä ja menettelyjä, mukaan lukien säännöt ja menettelyt liittyen seuraamuksiin, korkoihin ja muihin maksuihin, jotka peritään DPV:n maksun myöhästymisestä tai laiminlyönnistä, sekä velkojen täytäntöönpanoon liittyvät säännöt ja menettelyt.
5. Jäsenvaltioiden toteuttamiin verotarkastuksiin ja valvontatoimiin, joiden tarkoituksena on tutkia kaikki DPV:hen liittyvän verovelvollisuuden laskemisen kannalta merkitykselliset tiedot ja toimet kyseisessä jäsenvaltiossa, sovelletaan jäsenvaltion omia sääntöjä ja menettelyjä.

19 artikla

Toimivaltaisten viranomaisten nimeäminen

Kunkin jäsenvaltion on nimettävä toimivaltainen viranomainen, joka vastaa kyseisessä jäsenvaltiossa kaikista tässä luvussa ja 4 luvussa esitettyihin velvoitteisiin liittyvien näkökohtien hallinnasta, sekä ilmoitettava tämän viranomaisen nimi ja sähköpostiosoite komissiolle. Komissio julkaisee toimivaltaisten viranomaisten nimet ja sähköpostiosoitteet *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

4 luku

HALLINNOLLINEN YHTEISTYÖ

20 artikla

Tunnistamiseen liittyvä tietojenvaihto

1. Tunnistamisjäsenvaltion on toimitettava 10 artiklan mukaisesti vastaanottamansa ilmoitukset kunkin sellaisen jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, jossa DPV on maksettava. Ilmoitus on toimitettava 10 työpäivän kuluessa päivästä, jona se on vastaanotettu.
2. Tunnistamisjäsenvaltion on myös ilmoitettava kullekin tällaiselle jäsenvaltiolle yksilöllinen verotunniste, joka asianomaiselle verovelvolliselle on annettu 11 artiklan mukaisesti.
3. Tunnistamisjäsenvaltion on myös ilmoitettava kullekin jäsenvaltiolle, jossa DPV on maksettava, kaikki tunnistamisrekisteristä 12 artiklan mukaisesti tehtyt poistot 10 työpäivän kuluessa siitä päivästä, jona poisto on tehty.

21 artikla

DPV-ilmoitukseen liittyvä tietojenvaihto

1. Tunnistamisjäsenvaltion on toimitettava sille 14 artiklan mukaisesti tehtyt DPV-ilmoitukset ja mahdolliset niihin 17 artiklan mukaisesti tehtyt tarkistukset kunkin sellaisen jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, jossa DPV on maksettava. DPV-ilmoitukset ja tarkistukset on toimitettava 10 työpäivän kuluessa päivästä, jona ne on vastaanotettu.
2. Jos DPV-ilmoitus tehdään muussa valuutassa kuin euroina, tunnistamisjäsenvaltion on muunnettava määrät euroiksi soveltamalla *Euroopan unionin virallisessa lehdessä* veroilmoituksen kattaman verokauden viimeisenä päivänä julkaistua valuuttakurssia tai, jos kyseisenä päivänä ei julkaista valuuttakurssia, edellisenä päivänä julkaistua valuuttakurssia, sekä toimitettava nämä tiedot asianomaisille jäsenvaltioille niille 1 kohdan mukaisesti toimitettavan DPV-ilmoituksen tai tarkistuksen mukana.
3. Tunnistamisjäsenvaltion on toimitettava kunkin sellaisen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa DPV on maksettava, mahdolliset muut tiedot, joita tarvitaan maksujen yhdistämiseksi asianomaiseen DPV-ilmoitukseen.

22 artikla

Maksuun liittyvä tietojenvaihto

1. Tunnistamisjäsenvaltion on varmistettava, että määrä, jonka verovelvollinen on maksanut 16 artiklan nojalla DPV:nä, joka on maksettava muussa jäsenvaltiossa kuin tunnistamisjäsenvaltiossa, siirretään kyseisen toisen jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle. Siirto on tehtävä 10 työpäivän kuluessa päivästä, jona maksu on vastaanotettu.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettu määrä on siirrettävä euroina kyseisen toisen jäsenvaltion ilmoittamalle pankkitilille.

3. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille pankkitilin numero, jota käytetään 2 kohdan tarkoituksiin.
4. Mahdolliset määrät, jotka tunnistamisjäsenvaltio vastaanottaa muussa valuutassa kuin euroina, on muunnettava euroiksi soveltamalla *Euroopan unionin virallisessa lehdessä* veroilmoituksen kattaman verokauden viimeisenä päivänä julkaistua valuuttakurssia tai, jos kyseisenä päivänä ei julkaista valuuttakurssia, edellisenä päivänä julkaistua valuuttakurssia.
5. Jos verovelvollinen maksaa vain osan DPV:stä, joka sen on maksettava yhteensä, tunnistamisjäsenvaltion on varmistettava, että kyseinen osuus siirretään niiden jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille, joissa DPV on maksettava, suhteutettuna kussakin jäsenvaltiossa kannettavan veron määrään. Tunnistamisjäsenvaltion on ilmoitettava tästä niiden jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille, joissa DPV on maksettava.
6. Jos jäsenvaltio, jossa DPV on maksettava, on palauttanut mahdollisia liikaa maksettuja määriä suoraan verovelvolliselle 16 artiklan 7 kohdan mukaisesti, jäsenvaltion on ilmoitettava kyseisten palautusten määrä tunnistamisjäsenvaltiolle.

23 artikla
Tietojenvaihdon välineet

1. Tämän luvun mukaisesti toimitettavat tiedot ja asiakirjat on toimitettava sähköisesti.
2. Komissio voi hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä, joilla määritetään tekniset yksityiskohdat tietojen ja asiakirjojen toimittamiseksi. Täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 24 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen.

5 luku

LOPPUSÄÄNNÖKSET

24 artikla Komiteamenettely

1. Komissiota avustaa komitea. Tämä komitea on asetuksessa (EU) N:o 182/2011 tarkoitettu komitea.
2. Kun viitataan tähän kohtaan, sovelletaan asetuksen (EU) N:o 182/2011 5 artiklaa.

25 artikla Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on annettava ja julkaistava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset viimeistään [31 päivänä joulukuuta 2019]. Niiden on viipymättä ilmoitettava tästä komissiolle.
Jäsenvaltioiden on sovellettava näitä säännöksiä [1 päivästä tammikuuta 2020].
Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan.
2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä säännellyistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

26 artikla Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

27 artikla Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä

*Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja*